

K E R E S Z T - Ú T

A nagyatádi Szent Kereszt plébánia lapja
V. évf. II. szám 2017. február hónap

Húsz év

Húsz éve ez idő tájt kerültem diakónusi gyakorlatra egy dél-somogyi falucskába. Nincs ebben semmi túlzás, mintha az őskeresztények idejébe csöppentem volna. Hétköznapokon magánházaknál miséztünk... Itt ismerkedtem meg Gyulával, aki elvégezte ugyan az általános iskolát, de a szakiskolában csak bukdácsolt szegény. Helyzetét nehezítette krónikus betegsége is. Nem hagyott nyugton a gondolat, ennek a legénynek szakmát kell szereznie. Nem maradhat - szülők híján - az őt gondozó nagymama nyakán. Addig nógattam a gyereket, amíg beiratkoztam a szekszárdi Kolping iskolába. Kapcsolatunk egy időre megszakadt. Már első önálló helyemen működtem, amikor egy nyári délelőtt csöngettek. Egy súlyos batyut hordozó fiatalember állt a kapu előtt. Alig ismertem föl az egykori bákász kölyköt. Megemebesedett. Elmondta, hogy hét kilométert caplatott a szomszéd falu vasútállomásától, a csomagban frissen kopasztott tyúkokcska lapul és azért jött, mert szakács végzettséget szerzett és szeretne meglepni főzőtudományával. Meghatott a figyelmessége. Boldogan sürgött-forgott a „papi konyhában” és örömmel tette elém az ínycsiklandó szárnyas ételt. Kevés ennél jobb ízűt falatoztam azóta...

Fogcsikorgató hideg volt, akárcsak az idei télen. Sötétedéskor már ott ültem az íróasztalomnál, hogy kilássak a meglehetősen gyéren világított utcára. Vártam, mikor tűnik föl törékeny alakja. Soványka, égszínké szeme teremtés volt. A cudar hidegben mindössze egy vékony kabátkát viselt. Egyszer csak megjelent a szemközti soron. Ha valami miatt nem vettem időben észre, fel-alá járkált az utca túloldalán és ablakomat kémlelte. Ilyenkor mindig kisettem eléje és kérlelni kezdtem. „Na, gyere Kittikém, rettenetes hideg van idekint és a mise csak egy óra múlva kezdődik!” Ő úgy tett, mintha töprekne az ajánlaton, majd megindult a kapum felé. Odabent jó szó, és nagynéném jóvoltából, aki évekig ellátott, valami harapnivaló is várta. Igencsak megszerettem azt a kislányt... Ha nem jött, csalódott voltam. Amikor elhatározták, hogy a közeli nagyvárosba költöznek, bizony nehéz volt elengednem. De megtapasztaltam valamicskét a Mester szavainak igazából: „Aki befogad egy gyermeket az én nevemben, engem fogad be.” (Mk 9, 37) még akkor is, ha ez a „befogadás”, csak egy pár órán át tartott.

Mindig nagy izgalommal készültem az éjféli misére, hiszen ilyenkor azok is elvetődnek hozzánk, akik máskülönben hanyagolják az Isten házáat. Éreztem, hogy a találkozásnak bizony komoly tétje van. Eleinte bosszantott, dühített, hogy a legkomolyabb készüllet közepette veszettül nyomja a csengőt valaki. „Ki lehet az, aki a legszentebb estén ilyen nyugtalan, tapintatlan tud lenni?” Rózsi néni állt az ajtóban, s mielőtt még bármit mondhattam volna, rázendített karácsonyi köszöntőjére. Nem kellett sokáig így szemtől szembe ácsingóznunk, hamar megcsapott alkoholfüzes lehelete. A zsörtölődést bennem idővel türelem és megértés váltotta fel. Azt tudtam, hogy egyedül él, de fogalmam sem

volt arról, hogy min ment keresztül az életben. Milyen sebeket, csalódásokat, hiányokat hordozott a madárcsontú asszonyka. Úgy tudom, pár évvel később egy teherautó gázolta el. Remélem, az Úr keblére öleli őt és befogadja abba az Országba, ahol minden könny felszárad és minden fájdalom véget ér. S talán beszámíttatik neki ez a furcsa, szokatlan, de szívéből fakadó betlehemezés...

A falu postása volt. Ismerte mindenki és ő is ismert mindenkit. A templomot is buzgón látogatta. Már nem emlékszem mennyi idő múltán, de kezdett elmaradozni. Hiánya feltűnt, hiszen nem zsúfoltt templom előtt miséztem hétről-hétre. Amikor személye után érdeklődtem, megnyugtattak, ne fájlaljam távolmaradását, mert otromba pletykát szállít házról-házra. Alaptalan gyanúsítgatása tényleg felkavart. Talán maga is szégyellni kezdte botránkozást kiváltó szavait, s lelkifurdalása tartotta vissza attól, hogy a templomba merészkedjen. Úgy láttam bölcsnek, ha nem nyúlok a „kelevényhez”, Urunk irgalmába ajánlottam a pocskondiázót. Évek teltek el így, majd jött az áthelyezés, az utolsó szentmise. Mise előtt, mint mindig, a gyónatószékhöz vonultam. A gyónók sorát - meglepetésemre - rágalmozóm zárta. Összeszedett, szép bűnvallomása után bocsánatot kért az alávaló híresztelésért. Tudtam, tudom, a meggondolatlan fecsegés alig tehető jóvá, mégis könnyebb szívvel intettem búcsút az ottani közösségnek. S azt is tudom, hogy akkor és ott nálánál senki sem volt boldogabb.

Templomunk búcsúnapját ünnepeltük, ami mindig egybeesett nagyböjti triduumunkkal*. Az országosan ismert vendégpap szavait áhitattal hallgatták a hívek, a gyónatószékek előtt hosszú sor kígyózott. A mise végén odalépett hozzám az egyik gyónatásra felkért atya, kezében vaskos borítékot szorongatott: „Figyelj csak, Lóránt, ezt az egyik idős hölgy gyónóm adta azzal, hogy hozzam be neked. Ő szeretett volna névtelenségben maradni. Vidéki ugyan, de tudomást szerzett a hamarosan kezdődő felújításról. Mivel mindig is szeretett ide járni, ezzel az összeggel segítené a tatarozást. Tanakodtam rajta, elfogadhatjuk-e, hiszen nem tűnt jómódúnak a néni. De hajthatatlannak bizonyult. Ez itt egymillió forint. Kívánom, hogy sikerüljön, amit eltervezte!” Mondanom sem kell talán, elakadt a lélegzetem. Bevételi tömbünkbe a következőképpen róttam be a felajánlást: ANONIM ADOMÁNYOZÓ. Anonim, azaz névtelen, de csak előttünk, a morzsákra, a feleslegre is oly büszke kegyesek előtt. De jól ismert és szeretett az előtt, aki „minden szál hajunkat számon tartja” (Mt 10,30), s aki az Élet Könyvében megemlékezik majd erről is.

Emlékek... Kellemesek, szívet melengetők, olykor torokszorítóak. Köszönöm, Uram!

Horváth Lóránt
plébános

* Három alkalomból álló lelkigyakorlat

IRODALMI MELLÉKLET

Wass Albert:

Isten képmása

Kanyargó kis ösvényen jött lefele a hegyről kopott és szakadozott condragúnyában. Födetlen fején olykor végigborzolt a tavaszi szél, melyben nyers avarszag és pattanó rügyek illata keveredett össze. Hóvirágok fehér csöngettyűi világítottak a mogyoróbokrok alatt, egy-egy rigó trillázva rebtent, s jókedvű cinkék énekeltek a feltámadásról.

A kopott ember jött lefele a hegyről, nyugodt, lassú léptekkel, néha elmosolyodott, amikor madár lebbent előtte az ágról, vagy hóvirág csillant fel az ösvény széliben. Magasan állt a nap s öntözte langyos sugaraival a földet, a gyeppel boldogan zöldült tőle, s lentebb a szántóföldek páráit izzadtak az örömtől. Egy apróka patak szökdecsöt csilingelve és jókedvűen, fölötte arany-barkába bomlott füzek mellett magukat, s zöld rügybe bomlott nyírfák hajladoztak a gerinceken.

Ahol az ösvény kígyója leérkezett a hegyről, s beleveszett a csatakos országútba, ott már a külváros sárga házai kezdődtek. A hegyről jövő ember megállt az első házak közelében, és meglátott egy síró gyermeket.

- Miért sírsz? – kérdezte.

- Éhes vagyok – felelte a gyermek.

- Kérj enni, ha éhes vagy. Talán nincsenek szüleid?

- De... csak kenyérünk nincsen több otthon...

Az ember megcsóválta a fejét, aztán mosolyogva megfogta a gyermek kezét, s vezetni kezdte a város felé. Nehány utcával távolabb megint talált egy síró gyermeket, és magával vitte azt is, és magával vitte a többi is, valamennyit, ahányat útközben talált.

Így ment a külvároson végig. Nagy füstös gyárkémenyek tővéből, omladozó falak, alacsony munkásházak közeléből egyre csatlakoztak hozzá a gyermekek, s ezzel a szepes, szomorú rongyos hadsereggel érkezett meg a belvárosba.

A belváros széles utcáin ünnepelt a tavasz. Vidám emberek járkáltak a langyos verőfényben, kezükben hóvirág, fiatalok voltak és mosolygósak, megcsodálták a rongyos ember furcsa csapatát.

Egy fényes üvegablakos étterem előtt megállt velük. Végignézték rajtuk, mosolygott és benyitott az ajtón.

- Gyertek – mondta.

A gyermekek féltek. Bent fényes idegen világ volt, úri népek ültek unott arccal az asztalok mellett, s döbbenve néztek a rongyos gyerekekre. Egy pincér haragos arccal sietett oda.

- Gyerünk – mondta – itt nem lehet kéregetni. Kifele, kifele.

Komoly, szelíd arccal a pincérre nézett, aztán a gyerekekre mutatott.

- Éhesek. Adjatok nekik enni.

A pincér megütözve nézett végig a rongyos csavargón.

- Ez nem árvaház, hallja!

Odajött a tulajdonos is.

- Mi az, mi az, itt nincsen koldulás! Mit akar itt?

- Ezek a gyerekek éhesek – felelte nyugodtan a hegyi ember – elhoztam őket, hogy adjanak nekik enni!

A kis kövér vendéglős megdöbbenve bámult a rongyos emberre.

- Aztán ki fizeti azt a sok ebédet! Maga?

- Megfizeti az Úr.

- Miféle úr?

- Az Isten.

Egy pillanatra meghökkent, aztán elvörösödött.

- Na, menjenek innen. Ez nem bolondok háza. Mit gondolsz, kérem? Talán az Isten fizeti a zöldséget? Az Isten fizeti a mészárosot? Az Isten fizeti a személyzetet? Az Isten fizeti az adót?

Az üvegajtó becsapódott mögötte, s kint volt újra az utcán. Kicsit zavartan nézett körül, kezét a homlokához emelte, s néhányszor végigsimított rajta. Tehát fizetni kell, keringtek benne zagyván a gondolatok, fizetni, pénz, pénz... mi az, hogy pénz? Butaság. Nehány papírdarab. Akinek nincs olyan, az nem kap enni. Butaság. Buták az emberek. Bolondok.

Továbbmentek. Egy bankpalota előtt újra megállt, s befordult a kapun.

- Mit tetszik? – kérdezte egy tisztviselő bizalmatlanul.

- Pénzre van szükségem – felelte.

A tisztviselő meglepetten mustrálta végig a rongyos embert.

- Kölcsönre?

Az idegen kimutatott az ablakon.

- Azok a gyerekek éhesek – mondta – azoknak kell.

A tisztviselő összenézett a társával. Vállukat vonogatták, aztán az egyik homlokához emelte a kezét, és mutatta, hogy bolond. Vigyorogni kezdtek.

- Aztán milyen fedezetet ajánl? – kérdezte mosolyogva egy távolabb ülő fiatalember.

- Tessék? – csodálkozott az idegen, mert nem ismerte ezt a szót.

- Vagyis miből fogja visszafizetni? – magyarázta egy másik.

- Majd visszafizeti az Isten!

A tisztviselőkből kitört a kacagás.

- Divatjamúlt dolog öregem! Valami biztosabb kezes ajánljon!

- Hát Isten neve nem elég?!

- Sajnálom, kérem – röhögte a fiatalember – hehehe, az Isten neve nem szerepel a telefonkönyvben!...

- Szegény bolond – mondotta valaki – várjon, jóember.

Valami aprópénzt nyújtottak feléje, de azt már nem látta meg. Akkor már csüggedten az ajtó felé indult. A gyerekek ott várták az utcán, elszorult a szíve, amikor rájuk nézett.

- Nem tudok segíteni rajtatok – mondta szomorúan – olyan lett a világ, hogy nem tudok segíteni rajtatok.

- Miféle csoportosulás ez?

A gyermekek riadtan bújtak össze. De az idegen bátran nézett a rendőrré.

- Éhes gyerekek.

- Úgy. Aztán mit akartok itt? Kéretezni?

- Enni akarnak.

A rendőrt bosszantotta a bátor nézés és a nyugodt hang.

- Maga meg micsoda? Kicsoda? Tüntetés rendez?

- Én az Isten képmása vagyok.

A rendőr egy percre eltátotta a száját.

- Mi? Hogy hívják magát?

- Isten képmása.

- Hallod-e, velem ne bolondozz! – vörösödött neki a rendőr. – Hova való vagy?

- Istentől való.

Csoportosulás támadt körülöttük, néhányan nevettek, s a rendőr tekintélyét kezdte féltetni. Egyszerre szigorú lett.

- Elég a bolondságból. Hadd lám a papírjait.

- Nincsenek papírjaim.

- Húha – röknyödött a rendőr – furcsa bogár vagy. De hát neved csak van?! Illetőségéd csak van?!

- Engem az Isten képére teremtett. Ez meg vagyok írva. Isten képmása vagyok tehát. Más nevem nincsen.

- Bolond – röhögte valaki a tömegben –, tisztára bolond, aszongya, ő az Isten!

- Elég a tréfából – szedte össze önérzetét a rendőr – ide a papírokat, vagy bekísérlek!

- Nem tréfálok – mondta csöndes hangon a hegyről való ember – nem tréfálok. Ezek a gyerekek is nagyon komolyan éhesek. A vendéglős komolyan tagadta meg tőlük az ételt, a bankár komolyan tagadta meg tőlük a pénzt. Bizony mondom nektek, nem tréfálok. Bizony mondom nektek, elrontották ezt a világot nagyon, nem vagytok az én atyám öröme. – Azzal megfordult, kézen fogta a gyerekeket, s elindult velük vissza a külváros felé. A tömeg kacagott, a rendőr is elnevette magát, és azt mondta: bolond, eredj a fenébe.

Ballagtak, csöndes szomorú csapatban. Hallgatott az idegen, s mély árkok vésődtek a homlokára, szeme ködös révedéssel a messzi távolokba nézett. Egy-egy gyerek halkan szípigott.

Alig értek vissza a gyárak közé, nagy csapat ember jött szembe velük, férfiak, asszonyok, s már messziről kiabáltak:

- Itt a gazember! Hova vitted a gyermekemet?! Csavargásra tanítja a más ember gyermekét! Agyon kell verni az ilyen csirkefogót!

Döbbenve állt a szitkok között. A gyermekeket elrángták mellőle – öklök hadonásztak a szemei előtt.

- Csak nem sikerült, ennyi az egész... – mondotta halkan és szomorúan – megint nem sikerült...

Valaki felkapott egy követ a földről és megdobta vele. A kő homlokon találta. Megtántorodott, aztán lehajolt a köért, felvette. Az emberek szitkozódva oszlottak széjjel, mindenki vitte haza a maga gyerekét, s ő egyedül maradt.

Nézte a sárga házfalakat, a füstös, szigorú kéményeket, aztán lehajtotta a fejét, és lassan megindult vissza a hegynek.

Esteledett immár. Egy-egy lámpa gyúlt ki itt is, ott is s az égen is egymásután. Köd súlyosodott a házak közé, a falak nyirkosak lettek tőle s az utca csatakos.

Valahol messze kint, ahol a házak már elmaradoztak, s a ködös mezők nagy hallgatása ringatta az estét, megállt és visszanezett. Nyirkos, nehéz tavaszi szag volt, a hegyről nyers rügszagú szél fúj, s messze lent sok apró lámpafénnyel csillogott a város. Fehér volt fölötté a köd, mint valami furcsa, szomorú glória.

Sajgott a homloka. Megtapogatta a sebet és érezte, hogy nedves lett a keze.

- Vér – suttogta szomorúan – vér.

Nem törölte le, hagyta, hogy végigszántsion az arcán, s a földre csöpögjön. Kezében ott volt még a kő, megnézte, megsimogatta, szeméből ráhullott egy forró kicsi könnycsepp, aztán szép szelíden letette a földre.

Letért az útról és megindult a hegynek. Súlyos, szomorú lépésekkel ment, s amerre elhaladt, véres furcsa nyom támadt mögötte, végestelen-végig a tavaszi erdőn.

REMÉNYIK SÁNDOR : HA SZÁMBAVETTED...

Ha számbavetted mind a vétkeid
Szemed ha metszön önmagadba látott:
Az ismeretlen sok-sok bűnödért
Még mondj el egypár miatyánkot!

Mert szüntelen a mi bűnbeesésünk,
Mert végtelen a vétkeinknek száma
S talán nem az a legölőbb csapás,
Mit sújt az öklünk tudva, odaszánva.

A legsikoltóbb seb talán nem az,
Mit oszt a kardunk nyílt, lovagi tornán
S tán az se, mit suttogva, hátmögött
Ejtünk kajánul, titkon és orozván.

A legsikoltóbb, legégőbb sebek
Egy mosolyunktól nyílnak, úgy lehet,
Mely indult jóakarát ösvenyén
És öntudatlan gúnyba tévedett.

A legszörnyűbb lavínak úgy lehet,
Indulnak egy elejtett szó nyomán,
Mit elhallgatni - véltük - nincs miért,
S mit elhallgatni jobb lett volna tán.

S mikor egy gyötrődő szív úgy eped
Egy szönkért, mely meg tudná váltani,
S virágoskertből sivataggá lesz,
Mert azt az ígét nem mondtuk ki.

Mert elnéztünk a ködös messzeségbe,
A léptünk rajta döngve áthaladt,
Semmit se tettünk - csak nem vettük észre -
És eltapostuk, mint egy bogarat.

Oh végtelen a vétkeinknek száma,
Mi álomroncsba, tört reménybe járunk,
Pusztán azáltal, hogy élünk, megyünk,
Szüntelen egy virágot tör le lábunk.

Ha számbavetted mind a vétkeid,
Szemed ha metszön önmagadba látott:
Az ismeretlen sok, sok bűnödért
Még mondj el egypár miatyánkot.

Széchei Rita:

Hálás beteg

Ferike „Penetratio bulbi” diagnózissal került felvételre a klinikára, ami közönségesen és durván annyit tesz, hogy kilyukadt a szeme.

Az ő esetében ugyan az elkövető és az áldozat is önmaga volt, köveket kalapált egy sóderdombon. Nem volt ebben semmi különös, máskor is előfordult már, hogy kincseket keresett a hátsó kertben, igen ám, de most nem múlt el nyomtalanul a kaland, egyszer csak azt vették észre az otthoniak, hogy a Feri gyereknek piros a szeme, s hiába kamillázzák, csak nem megy le róla. Elhozták a klinikára, hogy ugyan, adjanak rá valami jó kis kenőcsöt.

Csak alapos vizsgálatok és hosszú órák után lehetett összerakni az események valószínű menetét:

Ahogy Feri kíváncsian és nagy lelkesedéssel kalapálta a kavicsokat, a kalapács feje valami fémet, nála erősebbet talált, és egy gonosz kis szilánk lepattant róla. Gyors és apró nyílként fúródott a gyerek szemébe, úgy, hogy csendben össze is záródtak a fémszilánk mögött a sebajkak, ezért nem volt komolyabb panasza...

A vizsgálatok során, a különleges nagyító alatt tisztán látszott a kis fémszilánk, ahogy ott csillogott a narancsvörös színben játszó ideghártyán, hirdelve, hogy onnan bizony a ma e világon létező legbonyolultabb szemműtéttel, a szemgolyó belsejébe hatolva lehet csak eltávolítani.

A Feri gyerek pedig mérgeződött, hogy itt kell maradnia ebben az unalmas, fehér kórházban, pedig nincs is semmi baja...

S aztán, mikor a tökéletes, sima lefolyású műtét után gyorsan épült föl, sem értette, minek ez a nagy sürgésszobák körülvette, miért kell hosszú napokat ott töltenie, reggel-este vizsgálatra mennie, nyugton ülni, és hallgatni az öregek vízcsap csepegéséhez hasonlító, fárasztó beszélgetését, végeérhetetlen emlékezéseiket, betegségeik történetét...

Ha nagyon elunta a dolgot, nyolcéves valójának telje nagyságában kiállt a folyosó közepére, és ordítva káromkodott néhány másodpercig. Kemény szavak jöttek ki a kislegény száján, olyanok, amire nemigen volt mit mondani, csitítani.

Az anyja kijött utána ilyenkor a folyosóra, és dohánytól gyötört, mély férfihangon rákiabált, hogy ugyan már, ne kiabálj, de inkább csak a betegek megnyugtatására, mintsem meggyőzésből.

Ferike nem volt tehát amolyan féltve nevelt, kicsi öltönyben nyakkendővel házi koncertet adó szelíd kisfiú, de mégis, ahogy teltek a napok, ahogy fekete szeme sarkából éles pillantásokkal követte a professzor minden mozdulatát, minden szavát a nagyviziteken, valamit megérezhetett annak nagyságából, ami körülötte zajlott.

Ha eleinte nem is értette, nem is hitte, lassanként rá-

ébredt, hogy itt vele valami nagy dolog történt: itt most őt megmentették...

És amikor már gyógyultan, útra készen álltak meg a műtétet végző adjunktus előtt elbúcsúzni, s az anyja, egy gyűrött nejlonszatyrot szorongatva, egyik lábáról a másikra állva megköszönte a segítséget, s meglökte a fia tarkóját, hogy köszönjön ő is, és már indultak volna, a gyerek hirtelen elpattant az anyja mellől, és odalépett az orvosa elé.

A szemébe nézett, magasra, mert természet apró leányke volt, aztán egyenesen kinyújtotta a kezét, megrázta az orvosét, mint férfi a férfit, s hangosan ennyit mondott:

– Kösz!

Aztán elrohant, végig a folyosón, az anyja után.

Az orvos mozdulatlanul nézett utána néhány másodpercig, majd megköszöri a torkát, és még mindig rekedten egy kicsit, megszólalt:

– Hát, bizony... sok hálás betegem volt az évek során, végighallgattam jó néhány őszinte és egy pár, csak udvariasságból elmondott köszönetet, olvastam cirkalmas verset, kaptam szeretettel himzett terítőket és félig vak bácsi festette képet, de ezt... ezt a kézfogást nem fogom elfelejteni soha... nem, amíg élek...

Forrás: Széchei Rita: Gyémántszikrák (Parakletos, 1999)

-Ha bennem vagy, mindig szelíd vagyok.
-Ha bennem vagy, másnak békét adok.
-Ha bennem vagy, csak jóra gondolok.
-Ha bennem vagy, tenni csak jót tudok.
-Ha bennem vagy, várom a szavadat.
-Ha bennem vagy, tudom a célomat.
-Ha bennem vagy, szánom a kínokat.
-Ha bennem vagy, élem a sorsokat.

-Ha bennem vagy, jöhetnek viharok.
-Ha bennem vagy, oly vakmerő vagyok.
-Ha bennem vagy, teszek és segítek.
-Ha bennem vagy, mindenkit szeretek.
-Ha bennem vagy, tűzzé változom.
-Ha bennem vagy, érzem, mi a szeretet.
(Halász Sándor ny. evangélikus lelkész úr kincseiből)

Faragó Gábor:

Az imádság bűne

Az ima életünk hangja. Úgy élünk, ahogy imádkozunk. Nem azok a szavak vagy gondolatok számítanak, amivel az imádság kiszabott ideje alatt foglalkozunk, hanem szívünk állapota – vágyaink és cselekedeteink tükrében – az, amit Isten igazi imánknak tekint.

(Andrew Murray)

Imádság közben mondtam régebben a legnagyobb hazugságokat. Azért, mert megtanítottak imádkozni.

Nincs nagyobb bűn annál, mint amikor a képébe hazudunk annak, akit a legjobban szeretünk. Nincs nagyobb bűn annál, mint amikor az őszintén dadogó ember szájába rágják, mit mondjon Istennek. Imádságra tanítani – rosszabb, mint egy tizenhárom éves lányt megerősíten. A hazugságnak az a formája, amit az ember imádság címén megtanul, egész életére rátelepszik és megmérgezi azt. Az ilyen ember napról-napra elköveti az imádság bűnét.

Az imádság bűne az, amikor szánkkal hazudunk, és őszinte cselekedeteinkkel mondjuk ki azt, amit igazán gondolunk. Szent az az ember, aki szájával káromkodik, de életében nincs hamiság. Sok csúnya szájú embernek szép az élete. Imádkozunk így: „Uram, fogd be a pofámat! Taníts meg nem imádkozni! Taníts élni helyette!”

A keresztyén emberek többsége élethetetlen. Élete büzlük, pedig szájából virágok nőnek ki. És ezt (majdnem) mindenki látja. A „hitetlen” emberek többsége sajnálja őket.

A keresztyén istentisztelet java része tömény hazugság. „Szívem feléd ujjong örömele” – énekelik ásitó torokkal. Hazugság. Éneket csak akkor szabad énekelni, ha minden sorával azonosulsz! És ha valamelyik sor nem illik rá lelki állapotodra, hagyd ki, illetve dúdolj helyette! De ne dalold azt, hogy „áldalak”, miközben arra gondolsz, hogy miből fogod kifestetni a lakásodat, vagy ha az előtted álló lány pulóverének mintáját nézegeted bambán.

Az imák többsége szemenszedett hazugság, vagy ha nem, akkor erkölcsstelenség. Olyan, mintha az ember önmagát mutogatná az utcán.

A szerelem intim dolog. Nem mutogatásra való. Ami a házasságban a férfi és nő között az ágyban történik: titok. Ha lefilmezik és mutogatják: undorító. Érdekes és izgató, de mégis undorító. Könnyed hányinger fogja el az embert tőle, és egy idő után unalmassá válik.

Ugyanez a könnyed hányinger fog el, ha valaki egy tömeg előtt őszintén kiönti a lelkét Istennek. Mert az Isten-szerelem még nagyobb titok, mint a házastársak ágya. És akkor már jobb, ha valaki hazudik imájában, a tőle elvárt hívó szöveget darálva. Mert az őszinte ima, amit nem őszinte légkörben mondanak el, és olyan emberek elé tárnak, akivel különben nem beszélhének őszintén, nagyon megalázó és lélektaposó.

Nincs megbotrántoztatóbb, mint egy vergődő ember imája azok között, akik már megtalálták a képmutatás útját, és nagyvonalúan, nagystílusúan imádkoznak, tökéletesen megjátszva az alázatot és engedelmisséget, pontosan a kellő számú és súlyosságú bűnt bevallva, és pontosan az igazi bűnöket elhallgatva.

Ne imádkozz mások előtt! Csak akkor, ha olyan közeli barátaid, testvéreid, hogy előttük testi értelemben is nyugodtan meztelenre vetkőznél. Ha szégyened mutogatása nem árt az ő lelküknek, mert nem fognak kinevetni vagy undorodni tőled. Más embernek csak akkor mutassuk meg lelki fájdalmainkat, ha van nála orvoság rá!

Felnőtt embernek meztelenre vetkőzni, nyugodt szívvel, csak szerelmese és orvosa előtt lehet. Az én Szerelmesem és Orvo-

som Jézus Krisztus. Más személy előtt nem akarok kitárt szívvel imádkozni.

Másképpen pedig, mint kitárt szívvel, mi értelme az imádságnak? Hiszen akkor állandóan a közhely és a hazugság között táncolok. Az imádság bűne minden felesleges szó, amit Isten előtt kimondok.

Az egész egy nagy képtelenség. Valami nagy baj, valami nagy félreértés van az imádság körül.

Andrew Murray szerint nem az az imádság, amit szóval vagy gondolattal elmondok. Hanem szívem állapota, vágyaim és cselekedeteim.

Ha föl lehetne venni egy magnóra a gondolatoknak azt a zsidobongását, ami reggeltől estig eltölt – az lenne az igazi ima. „Hm, már nyolc óra van... föl kellene kelni... Jaj, Istenem... Kávét igyak vagy kakaót? Bérletet kéne venni, már elmúlt ötödike... A csodába, már megint leszakadt egy gombom! Na, hol is tartottam a Bibliában? Ááá, egykirályok... Illés... na előtte kimegyek a vécére...” Ugye, valahogy így kezdődne? Nem úgy, hogy mint daloló kakukkmadár, kipattanok az ágyból, osztán térdre, és hálazsoltárt zengni!

És Isten ezt az imádságot hallja. És ha ehhez képest a „hivatalosan” mondott ima másként hangzik, akkor az utóbbi elkönnyveli a „már megint át akar verni a betyár, de csak saját magát csapja be” számlára.

Simone Weil azt mondja, ne imádkozz. Határozd el keményen, hogy te bizony nem fogsz imádkozni. Nem ám, egy szót sem. Csak élsz csendben Isten előtt. Órá figyelsz és teszed a dolgodat. De nem mukkansz meg. Egy ideig bírod, aztán már nagyon nehéz lesz. Nem baj, tarts ki, ne imádkozz. Ne imádkozz egészen addig, amikor már nem bírod ki, hogy ne imádkozz. Amikor ugyanannyira szükséges és követelőző vágy benned, hogy imádkoznod kell, mint hogy lélegezned kell. És akkor imádkozz.

Próbáld meg visszatartani a lélegzetedet. Meddig sikerül?

Milyen érzés?

Próbáld meg visszatartani az imádságot. Ha nem tör ki belőled a visszafojtott ima hatalmas erővel, zihálva, mint ahogy a levegőt beszívod egy-másfél perc lélegzet-visszatartás után, akkor nem ér semmit az imád. Akkor csak becsapod magad és másokat utánzol. Akkor az imádság bűnében vagy.

Túl sok a hangos imádság (legalábbis a protestáns vonalon), a gyerekes önmagamról csacsogás, szép szavak utánzása. Az egészből alig hallatsz ki valami csendes, értelmes, felnőtt szó. Csak egy-két sarokban eldugva vannak néma szentek, néma imádságok, néma könyörgések. Mint az a vak és félig süket néni, aki egy ablak nélküli szobában élt, akitől a saját fia ellopta a temetésre félretett pénzt, és aki úgy beszélt velem, hogy minden második mondatát Istenhez intézte. Állandóan vele beszélt hangosan és hangtalanul – ha lehajolt, ha felállt, ha föltette a teát, ha leszűrte a teát, elalvás előtt és ébredéskor. Őneki már az egész élete imádság volt, mert mindig Istennél voltak a gondolatai. Nem látott, alig hallott, nem volt már senkije, aki törődött volna vele, itt fáj neki, ott fáj... Csak Isten maradt.

Adj a Isten, hogy ne a halál ajtaja előtt jussak el ide, hanem még felnőttkoromban. Az Istennel való állandó párbeszédhez. Aminek semmi köze a templomban elmondott (felmondott) imádságokhoz.

A lényeg: sosem bújni el Isten elől, még az imádságba sem.

Az a gondolat, amit Isten lát, mind imádság. Isten fényében akarom végiggondolni gondolataimat. És a számat keményen összeszorítom, és hallgatók, és nem imádkozom egészen addig, amíg ki nem buggyan rajta az imádság.

Hogy ne essem az imádság bűnébe.”

(Igaz, elmúlt már karácsony, de Jókai Anna írása nem kötődik szorosán a megtestesülés ünnepéhez, ezért merjük közreadni a februári lap hasábjain. A Szerk.)

Jókai Anna – A gyermek imája

Jézus-baba, hát eljöttél.

Ide a ronda panelbe, hozzám. A kék égből jöttél, mondják, én meg a lila óvodából.

Nézd, a többiek alszanak már. Ketten vagyunk ébren.

A holdautó pörög és berreg.

A robotember nyikorogva lépked.

A lézerpisztoly villog és sívít.

Ezek az ajándékaim, bizony, most kaptam őket.

De Te csendes vagy, nincs semmi mutatványod. Csak fekszel itten a gipszjászolban. Mert Te jó vagy.

A rossz én vagyok, mert szaladgálok, izgek-mozgok folyton. Fetrengok is, ugrálok is. És azt a nagyok nem szeretik. Azt szeretik, ha ülök vagy állok. De a legjobban azt szeretik, ha alszom.

Jézus-baba, tedd, hogy csak akkor kelljen aludnom, ha álmos vagyok. Maradj mellettem éjjel, amikor annyira félek. Mert jön lefelé a gonosz manó a csöben. Tudod, az, amelyik a rossz gyerekeket a lábuknál fogva behúzza és leviszi a csatornába. Ahogy a nagyok mondják, hogy ez megtörténhet. És akkor a fejem nem fog átférni a lyukon. Össze fog törni darabokra. Mert előbb-utóbb ez lesz a vége. Még az anyukám is ezt mondja néha. Hogy értem jó a gonosz manó. Mégsem viszik arrább a csótól az ágyat.

Értem jó a gonosz manó. Ha csak meg nem javulok. Jézus-baba, segíts javulni! Meséld el, mi kell egy igazi, érvényes javuláshoz!

Ők már – tudod, ők itt – vajon végképp meg vannak már javulva? És hogy jobban hallják egymást, azért ordítanak? Csak egy kicsit vedd le a hangjukat, kérlek. A nyomogató fekete irányítóval a távolból is megteheted. Amit nekem nem engednek megnyomni soha. Pedig jaj, de szeretném. Futtatni előre meg hátra a videón a képet. De az árt. És ami a holminknak árt, az a legtilosabb. A kár hamar megvan. S hiába nem akarattal, ők megvernek mégis.

Jézus-baba, szólj nekik. Látod, minden játékom tud valami izgalmasat. Te sem lehetsz butuskább. Hiszen ma este rád mutattak és úgy szólítottak: megváltó. Hogy ez pontosan mit jelent, nem értem.

Van beváltás (forintot dollárra)
van kiváltás (láncot a zaciból)
van felváltás (ezrest a közértben)
van leváltás (ez érte apukámat)
és visszaváltás is van, a sok-sok nehéz és bűdös üveggel.

De ez a megváltás – ez még valahogy homályos. Mindenesetre – ha ez valami jó dolog – válts meg engem is. Ki ne hagyjál belőle.

Mert engem ki szoktak hagyni. Az óvodában a játékból itthon a beszédből az utcán a fagyalaltból és engem csúfolni is szoktak az óvodában az orrfolyásért otthon a kényeskedésért az utcán a csámpás lábam miatt pedig – azt mondják – mindez csupán katonadolog, helyt kell állni, mert később jönnek azok a bizonyos nehézségek, de Te ezt nálam sokkal jobban tudod talán, hiszen téged egyszer nagyon megfognak kinezni, van erről egy képem, sőt föl is szögeznek majd egy keresztre – ha ezt egyáltalán előre megmondták neked –, én ezért nagyon sajnállak, Jézus

-baba, olyan kicsi vagy, és külön rám mosolyogtál, amikor a gyertyák égtek talán még nem is olyan biztos, hogy ez a szörnyű történet meglesz, a tavasz még messze van, csak most kezdődött a tél. Tanácsolom: próbálj egy kicsit lassabban nőlni. De ha mégis valamivel nagyobb leszel, hógolyózunk és én fogok rád vigyázni, kő a hógolyóban ne legyen persze vigyáz rád az anyukád is, itt van; egészen melletted. Szelíd anyuka, nincs karcos gyűrű a kezén. Ráér – csak ringat téged. Az apukád is csendes; nem randa-liroz, csak békén örvendez. Akarták,

hogy Te megszülessél. Pedig milyen szégyenek

istálló szalma és mindenféle állatok nekem állatot nem engednek, elég gond vagyok nekik én magam is, mondják. Bizony, szomorú, hogy ekkora gond vagyok szerencsétlen anyukámnak. Ha elmennék innen, biztosan könnyebb lenne neki. De én nem merek egyedül elmenni.

Rosszaság hogy lógok a nyakán, amikor siet, hogy benyálazom az arcát, amikor éppen kifestette magát, hogy nyaggatom a meséért, amikor a tévét nézi. Igen, talán akkor lennék jó, ha hipp-hopp, nem lennék, de azért, Jézus-baba, mégse engedd, hogy a gonosz manó darabokra szaggasson a csöben, hanem úgy intézd, hogy valahogy egészbe maradjak, úgy vigyél el, mert akkor, ha az anyukám mégis sírna értem, rögtön vissza tudnék jönni, és akkor talán kapnék legalább egy plüssmackót, mert egyelőre ilyesmit sem kapok, mert a mackó fölfeslik, és a fűrészpor a szőnyegekbe beleeszi magát, helyette itt a lézerpisztoly, nem csinál kárt, nagyon ártalmatlan, illik szépen megköszönni.

és volt ám nekem első apukám is egyik napról a másikra elpárolgott, állítják mind a nagyok, és – Jézus-baba – ez is rettenetesen félelmetes, hogy egy erős felnőt csak úgy megy az utcán és hirtelen pára lesz belőle, mint a vízből, ha sokáig forraljuk, és ez mindenkivel akkor megtörténhet, Jézus-baba, egészen váratlanul, ezért aztán félek a téren, különösen, ha fúj a szél, mert a szél még aztán a párát is elfújja.

Most is félek például. De ha kiáltok, jönnek és megsziknak. És akkor még jobban félek. Szerencsére szívjóságból ma este egy parányi fényt hagytak. A Te csillagod világol a jászol fölött.

Látni téged, Jézus-baba. Ne áruld el, mit tudsz. Ne áruld el nekik. Mert akkor irigységből bántanak. Jézus-baba, érdekes: ha üres a zsebem, a játékból kilökdösnek, de ha szebb valamim, agyon akarnak érte ütni. Jézus-baba, tente-tente. Várj, betakarlak. Jól megleszünk mi ketten. Úgy sincs öcsikém.

Én vigyázok rád,
Te vigyázol rám.

Majd – ha már olvasni is megtanulsz – írok neked levelet is. Kívánságlistát.

Amit kérek, nem drága dolgok. Én inkább arra vágyom, Jézus-baba, anyukámnak ne legyen szüksége annyira pénzre, mert közben a lelkét is kifacsarják, s ez borzasztó lehet neki,

az új apukám legyen egy kicsit a régi,
óvoda csak vasárnap legyen,
és az az egy darab maradék nagymamám
öregedhessen meg végre.

A nagymamám nem az a versbeli, hanem
sárgabarackszínű haja van
és lila a körme, mint az óvodánk fala. Mindig eszembe jut egyik-
ről a másik.

De azért a nagymamám nem rossz, nehogy azt hidd, Jézus-baba.
Pénzt is ad, csak tilos elköltenem.

Matrica, vattacukor, mesekönyv. Ezek a legtilosabb költségek.
A matrica ragad,
a vattacukor maszatol,
a mesekönyv porfogó.
Majd, ha én keresem rá a pénzt.

De addig is, annyira szeretnék!

Van egy dobozom, a pénzemet abban tartom. Már majdnem tudok
számolni. A nagymamám örül ennek, mert az életben ez a legfontosabb.

Csak már öregedne meg a nagymamám végre. Mert addig nincs
idege a gyerekekre.

Majd ha már végképp megöregszik, lesz neki rám idege is. Meg-
ígérte.

Hát ebben például segíthetnél, Jézus-baba. A nagymamám is biz-
tosan szépen megköszönné.

Talán ma jön az alvás. Ma van a szeretet éjjele. Ez délutántól
reggelig tart. Ilyenkor muszáj nekik szeretni.

Jézus-baba, meglátod, minden jóra fordul. Csak bizzál Te is ben-
nem. Nem akarom, hogy meghalj. Nem akarom, hogy a felnőttek
csúfoljanak. Az, akit a képen láttam felfeszítve, egy másik volt.
Nem Te. Nem Téged.

Csak bizzál bennem, ez nem fog előfordulni újra, ezt nem szabad
elkövetni minden évben, hogy télen megszületsz, és tavasszal min-
dig megölnek és nagy keservesen tudsz csak feltámadni

csicsija, Jézus-baba,
mi ketten tartsunk össze,
gyere hozzám játszótársnak,

akkor is légy, ha nem látnak

Isten éltesen, nyugodtan nőj csak nagyra, aztán alapíts majd egy
csapatot, és vegyél be – legalább Te – abba a csapatba, engem,
aki még nem tudtam egészen megjavulni, s ezért el vagyok küldve
mindenthonnan

nyárra is maradj itt
csak el ne áruld a terveidet, mert akkor ezek kidobnak a kukába,
engem meg kiröhögnek, ahogy ez már lenni szokott idáig mindig

meleg
fény
álom

9 dolog, ami nem a kereszténység

Fontos tisztáznunk, hogy mi nem a kereszténység — annak érdekében, hogy megláthassuk, eddig helyesen éltük-e meg a hitünket. Ebben segíthet az a 10 szempont, melyet Brian Orme, a ChurchLeaders.com weboldal rendszeres szerzője megfogalmazott. A hozzájuk fűzött kommentárt – csakúgy mint az egész cikket – az Infaustus blog jelentette meg.

A keresztény(ség) NEM

1. ...jegy a mennybe. Bár a hitünk alapján kapunk üdvösséget, mégse szabad úgy gondolkodnunk, hogy ha gyülekezetbe járunk, akkor azzal automatikusan megnyerjük utunkat a mennybe. G. K. Chesterton találóan fogalmazott: ha valaki azt gondolja, hogy a templomba járástól lesz keresztény, ennyi erővel beülhetne a garázsba is, és várhatná, hogy autóvá változik.

2. ...nem luxusjacht. A kereszténység nem az álomutazás, melyet megnyertünk; nem egy luxushajó, melyről élvezhetjük a kilátást hűsítő itallal a kezünkben. Sokkal inkább egy csatahajó, melyen meg kell találnunk a saját helyünket és szerepünket, és meg kell vívniuk a harcot az ellenséggel szemben.

3. ...X.Y. mozgalom ellenes liga. Az "X.Y." helyére bármit behelyettesíthetünk: a melegeket, az abortusz-pártiakat, a tudósokat, az evolúcióban hívőket, a bálnavadászokat, a pápát stb. A kereszténység nem valamivel szemben definiálja önmagát, és nem egy eszme ellenlábasaként kell működnie. Mi Isten mellett állunk, és ezért bármivel kerülünk is szembe, úgy kell viszonyulnunk hozzá, ahogyan Isten tenné.

4. ...tökéletes emberek csoportja. Valaki egyszer azt mondta nekem, hogy majd akkor fog megtérni, amikor már méltó rá, amikor már nem követ el bűnöket. Ez a pillanat ebben az életben soha nem fog eljönni. A keresztények nem tökéletes emberek. Ugyanolyan bűnösök, mint bárki más — azzal a különbséggel, hogy az ő bűnöket valaki már megbocsátotta, ezért el tudtak indulni a változás, a fejlődés és a lelki gyógyulás útján.

5. ...tagság egy elit klubban. Nem olyan hely a gyülekezet, ahová csak a méltók és beavatottak jöhetnek. Nyitott közösség, vagy legalábbis ennek kellene lennie, ahol a bűnösök Jézusra találhatnak, és változhatnak a bűnükből. Az azonban nem jó, ha a belül lévőkből kialakul a fölényesség érzése a még kívül valók irányába.

6. ...biztonságos menedék a világtól. A kereszténység nem való azoknak, akik a világtól akarnak elmenekülni. Az ilyen emberek többnyire maguk elől is menekülnek, és a kereszténységben nem csak önmagukra találnak, hanem Istenre is. Ez az Isten pedig nem kolostorokba akarja zárni a követőit, hanem visszaküldeni a világba, hogy áthassák azt a szeretetével.

7. ...kellemes hétvégi időtöltés. Van, aki golfozni jár, mások madárlesre, horgászni, könyvtárba, moziba — és vannak olyanok is, akik templomba, gyülekezetbe. A kereszténység azonban nem egy a sok szabadidős alternatíva közül, hanem egy olyan jellemvonás, mely életünk minden napját áthatja. Nem csak vasárnap a templomban vagyunk keresztények, hanem minden nap, mindenhol.

8. ...érezd-jól-magad jellegű támogató csoport. A kereszténység nem arról szól, hogy azt mondjuk egymásnak, amit hallani akarunk, és ezzel szemét hunyunk egymás bűnei fölé, konzerválva azokat. A kereszténység egy olyan közeg, ahol szembesülünk saját hibáinkkal, ahol néha kellemetlenül érezzük ezek miatt magunkat, és ahol fejlődni tud a jellemünk.

9. ...politikai párt. A kereszténység nem a baloldal, nem a jobboldal, nem az X.Y. párt. A kereszténység elsősorban nem e világ kormányainak, hanem Isten országának van alárendelve. Mindenkinek szabadsága van arra, hogy lelkiismerete és Istentől kapott józan ítélőképessége alapján részt vegyen a politikai életben vagy érdeklődjön iránta. Azonban csak annyiban tud egy keresztény jó állampolgár lenni, amennyiben Istennek jó alattvalója.

Ön és azonosság

– Állj, ki vagy?
– Hááát...

E párbeszédet roppant időszerűvé tette a honi és nemzetközi politikai válság.

A liberálkapitalizmus szabadnak hírelt világának lakói sosem látott elnyomásban élnek, hiszen önmagukat igaz-zák le, midőn Isten képmásaként azon versengenek, hogy ember alatti, tehát alantas erőknek, dolgoknak és azok viszonyainak hasonmásai legyenek – kiszolgáltatassák magukat mindenféle divatnak, cuccnak, kóbor ötletnek. Helyzetükről általában nem tudnak – vagy elhallgatják önmaguk előtt, hiszen annyi, de annyi érdekes zsákmányt és csodálatos sikert látnak maguk előtt.

A kényszer fajtája tömérdek, hiszen minden szabadságunk mögött ezer parancs lapul. Közismert a szomszéd-kényszer: neki már van, nekem is kell, mert le fog nézni. A butaság kényszer: a tökfey is értelmiséginek képzele magát, mióta J. P. Sartre elmagyarázta neki: „az értelmiségi baloldali és Kuba-párti.” És ennyi bőven elég! A külső meghatározottság lerombolja a bensőt, a valódit, az éntudatot, s az ember hamarosan személyből egyénné sorvad, akinek az a lélcélja, hogy megfeleljen idegen sugallatoknak, még inkább parancsoknak. Ennek következtében épp olyan dolog lesz, mint az éppen menő, vagy divatjamúlt cuccai, melyek arcmásaként hányódikvetődik, holott Isten képmásának született. Menő szavunk ideszökkenése sokat elárul a helyzetről. A szó kezdetben embert minősített, de mióta megjelentek a menő cuccok – azóta a cucc helyére írhatunk alfarhangtól zsigáig bármit. Ismertem Wartburg, Lada sőt, Trabant identitású embert – hanem hová lett a tavalyi hó? Lakodalmi kalácsból kihullt mazsola mind, melyet kósza legyek zabálnak. Nem ússzák meg a Rolls-Royce identitásúak sem...

A mai világban sokféle nézetet tekintenek egyenrangúnak, ezért az ilyen fölfogású ember zöld párti lesz, az olyan kék, az amolyan vörös, és így tovább. A legapróbb részletekig menő aprózódás következtében sok ember az sem tudja, hogy ő fiú-e vagy lány, s ez manapság kifejezetten haladónak számít. Bábeli nyelv- és életzavarba került a világ.

Hajdan a Delphi jósa bejáratánál ezt olvasta az érkező: Gnóthi szteauton – Ismerd meg magad. Gazdaságkor története az önazonosság elrablásának története. Képzeld magad akárminek!

A főntebb emlegetett ezer parancsot világszerte egy úr osztogatja, a pénz. Ennek az új istennek egyetlen biztos tulajdonsága hűtlensége. Ha jogosan, vagy csellel, erőszakkal Fehér úr zsebéből Fekete asszonyosság bankszámlájára kerül, akkor ettől kezdve neki engededelmeskedik, mígnem megjelenik a színen Sehússehal Dömötör és megkaparintja...

Tehát gazdaságember csak látszólag ura a pénznek, valójában az kalandozik erre-arra, és parancsolgat mindenkori gazdájának. Tehát egy, az ördögnél alantasabb, mert identitás nélküli jelenség vette át a hatalmat az emberiség fölött, s ezáltal minden ún. nemzeti, szellemi, erkölcsi érték szemétre került. Magával a kilétét vesztett emberrel együtt.

Mi történik, ha az emberizink elhatározza, hogy pártot alapít? Összetrombitálja a – kiket is? Meghirdet néhány szépen szóló elvet valaminő jól csengő hívószóval: demokrácia, nemzet, munka, szocialista, jövő, jó és még jobb, keresztény, liberális, magyar/amerikai/német és így tovább. Természetesen tudja, hogy ezek aligha férnek össze, ezért azt hazudja, hogy lehet, s máris keresztelzi őket: nemzeti párzik liberálissal, magyar szocialistával és így tovább. Ha a választás beüt, már meg lehet élni a dologból. Meddig? Az igazán éles helyzetig. Akkor kiderül, hogy a csalinak választott jelzők hazugok, mert nem egyeznek a szervezet identitásával, vagyis a pénzzel. Ráadásul a vezérek, meg a tagság valódi identitásával sem, azaz a pénzzel. Persze, egy másik pénzzel. Mert a párt, mint cég üzleti érdekei nem azonosak a „nemzet, mint közös ihlet” vágyaival. Egyszer csak a pénz, a legfőbb világoralmi erő is úgy találhatja, hogy ez a párt, az a nép meg a politikusa keresztbe tesz neki. Ilyenkor beindul a sajtó, nyomában az ifjú korszakváltó tüntetők siserahada, érzik, hogy így nem mehet tovább. Beverik a kirakatokat, fölgyújtják az autókat, szóval föllendítik az ipart. Mert ahány pénz, annyi ihlet.

Iskolapéláda szerűen igazolódott nálunk mindez az alkotmánymódosításról szóló szavazáskor, Amerikában pedig a Trump és Clintonné közti választáson. Az is, hogy mecsoda különbség, ha valaki saját pénzén vesz magának választási győzelmet és vele népet, s ilyenkor mennyire nekibőszül az a pénz, amelyiknek nem sikerült fölvasárolnia az állami polgárokat önmaguk elől. Ez a hajdan keresztény európai kultúrkör jövője?

Czakó Gábor írása

**AZ ÖKUMENÉ ALKALMÁVAL NÉZTÜK...
JÓ SZÍVVEL AJÁNLJUK
MINDENKINEK!**

A Beam család hihetetlen, ám igaz története. Amikor Christy megtudja hogy tízéves lánya, Anna egy ritka, gyógyíthatatlan betegségben szenved, elhatározza, hogy megtalálja a gyógyulásának a módját, bár-mibe kerüljön is.

Később Anna egy szörnyű balesetet szenved, amit nemcsak hogy túlél, de hihetetlen és megmagyarázhatatlan csodában lesz része. A baleset ugyanis drámai változást hoz a kislány állapotában, lehetővé téve, hogy elinduljon a gyógyulás felé, és a család újra boldogan éljen.

G y e r m e k o l d a l

Ministránsok téli túrája
február 25-én,
(szombaton)
Zalaegerszegre!

Indulás: 8 óraker a templom elől

10 óraker találkozás az ottani ferences plébánia ministránsaival

11 óraker: mérkőzések

-ha az időjárás engedi számháború a szabadban

-ha zord az időjárás erőpróba a tornateremben

14 óra tájban ebéd a hozott hazáiból

15 és 16 óra között indulás az Aquaparkba, no nem kinti csobbanásra kell készülni, hanem fedett vízre

18 óraker hazaindulás.

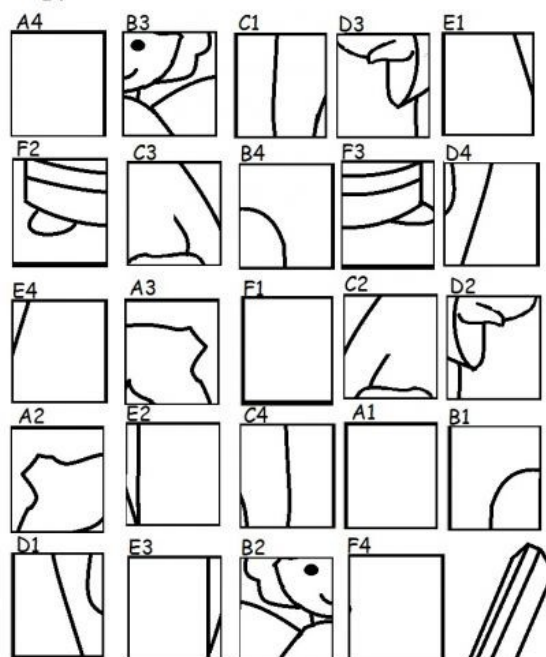
Érkezés: este 8 óra körül a templom elé.

Hajrá! Ügyesek legyetek és győzzétek le a „zegieket”!

Bibliai rejtvényözön

RAJZISKOLA

Rajzold át a mozaik kockákban lévő vonalakat az üres kockákba! Ha készen vagy ki is színezheted! Zsolt.90,12

ÍRDBEKÖRBE

„Itt hozom annak a földnek első .....
amelyet te, az Úr,
nekem adtál.”

MTörv 26,10

A nyíltól kezdve, az órajárásnak megfelelő irányban kell, a meghatározások szerint beírni a szavakat. A középső sorban függőlegesen olvasható lesz az idézet hiányzó szava.

1. ez már nem az enyém
2. jól járt vele, meg...
3. franciakártya
4. a 100 forintos is ez
5. légmozgás
6. ülőalkalmatosság
7. szűkületet

	1	2	3	4
A				
B				
C				
D				
E				
F				

Egy hajszálon múlt

Fekete Zsuzsa

A harmadik hét elejére sokkal jobban éreztem magam. Bár a maratoni futást nem vállaltam volna be, de a csigalassúságból gyorsabbra kapcsoltam. Mekkora előrelépés! Hálás voltam ezért is – írja Simon Márta a gyógyulásáról szóló könyvében.

Az asszony rutinműtétre feküdt be a kórházba, de egy orvosi hiba folytán mégis megérintette a halál szele, napokon keresztül küzdöttek az életéért. Úgy érezte, józan ésszel nem lehet elviselni a szenvedéseket: tehetetlen, összetört és kiszolgáltatott volt. Simon Mártával beszélgettünk.

(Forrás: parokia.hu)

Négy évvel ezelőtt egy hajszálon múlt az élete, pedig az egész rutinműtétnek indult.

Egy műtéti hiba miatt egyszerre kaptam hashártyagyulladás és vérmérgezést, a tudóm összeesett, így kerültem szepikus sokkba. Az ismételt operációnál kétszer élesztettek újra, majd mesterséges kómában tartottak két hétig, légszómetszést végeztek és hosszú ideig lélegeztetőgépre kapcsoltak. Összesen negyven napot töltöttem a fertőző intenzív osztályon, újabb negyven napot a sebészen, majd háromhetes rehabilitáció következett. Nagy mélységet éltem át.

Egy ilyen súlyos betegségben mennyit érzékel a világból, az emberekből?

Általában az a vélekedés, hogy a kómás állapot olyan, mintha az ember aludna, semmire sem emlékszik, hiszen azért helyeznek súlyos betegeket mesterséges kómába, hogy pihenhessen a szervezet. Nekem negyvenfokos lázam volt, erős antibiotikumokat kaptam, az altató dózist adott szinten tartották, miközben a szervezetem küzdött az ellenséggel. Tehát az én szervezetem egyáltalán nem pihent: az agyam egyfolytában dolgozott, lidérces álmok gyötörtek, amiket valóságként éltem meg. Amikor az altatót csökkentették és lassan ébredtem, akkor volt olyan, hogy egy-egy hang, mondatfoslány vagy edénycsörömpölés elért a valóságból, de az álom és a valóság keveredett. Aztán, ahogy egyre többet voltam már ébren, úgy a valósággal is egyre inkább kezdtem szembesülni: teljes kiszolgáltatottságban fekszem, egy milliméternyit sem tudok mozdulni, hátfájás és állandó izzadás gyötör, ha oldalra fordítanak, akkor úgy fekszem órákig. Mindenhonnan csövek lógnak belőlem, monitorok figyelik a légzésemet, a szív működésemet, a vérnyomásomat. Hang nem jött ki a torkomon a légszómetszés miatt. Borzasztó volt megélni azt is, hogy nem tudok kommunikálni a környezetemmel.

Úgy tudom, hogy ápolói végzettsége is van, amellel, hogy hitoktató és tanító. Ezek szerint tisztában volt az állapota súlyosságával?

Tudtam, hogy bele is halhatok. Lelkileg is padlóra kerültem, amikor elmondták, hogy mi történt velem. Az életem egy

hajszálon függött, de az Úr ezt a „szálat” erősen a kezében tartotta.

Emlékszik az első tiszta gondolatára?

Az volt az első gondolatom, hogy feladom. Nem tudtam kinyitni a szemem. Megállapítottam, hogy nem látok, nem tudok beszélni, sem mozogni, tehát lebénultam. Csak úgy vagyok a nagy semmiben, és úgy éreztem, hogy nincs értelme így az életemnek, hogy mindenki fényévekre van tőlem a végtelen univerzumban. Bevallom, hogy meg akartam halni. Gyerekes módon visszatartottam a lélegzetemet. – „Uram, hát van-e értelme így egyedül, a nagy semmiben „lőgni”?”

Hogy tudott ebben a nehéz helyzetben imádkozni?

A kómás állapotban zaklatott helyeken jártam, gyötörődtem, mintha keleti és okkult dolgokkal foglalkozó emberek között lettem volna. Nem értettem, hogy kerültem oda. Kétségbeesetten akartam elmenekülni onnan, de egyszerűen nem tudtam. És érdekes módon röviden, de tudatosan imádkoztam gondolati szinten. Kértem az Ő szabadítását, védelmét. Az imádság a hívő ember számára függő kapcsolatot jelent az Úrral. Ezt tapasztaltam én is meg, amikor teljesen felébredtem, hogy a „Jákob lajtorjája” ott van a betegágyam mellett. Volt, amikor csak a következő órára, félórára vagy csak öt percre kértem türelmet az Úrtól a szenvedésem elviseléséhez. Aztán a következő órában újra hozzá fordultam egy újabb adag türelemért.

Ez lázálomokkal teli állapot lehetett.

A kómában összeadódott minden. Az ébresztésemet fokozatosan kezdték el, napokig tartott, s ezért az álom és a valóság között nem volt éles határ. De az első ige, amivel bátorított a család, és ami eljutott a tudatomig az volt, hogy „Bizonyosan megszabadítalak, és az életedet ajándékként kapod – így szól az Úr.” Amikor a tudatom teljesen tiszta lett, akkor éheztem az Úr igéjére.

Mindennap felolvasták nekem a bibliaolvasó kalauz szerinti napi igét. Az Isten nagy szeretetét és hatalmát tapasztaltam meg, ahogy ezeken az igéken keresztül személyesen bátorított. Az ő igéje volt a testi-lelki erőforrásom.

Annyira személyes volt?

Személyesen kézbe vett és formált. Konkrét ígéreteket kaptam arra nézve, hogy Ő meg fog gyógyítani, mégis sokszor úgy tűnt, hogy az adott körülmény épp ellene szólt az igének. Sokszor próbára volt téve a hitem: bízom-e Istenben vagy sem. De sokszor elbuktam! Aztán jött az Úr, és felémelt újból.

A Bibliában sokszor szerepel, hogy „ne félj”, úgy tudom, ez fontos kapaszkodó volt önnek.

Pontosan 365-ször, tehát az év minden napján megígéri az Úr nekünk, hogy velünk van. A hívő ember sem mentes a betegségektől, nyomorúságoktól, szenvedéstől, de Isten megígérte, hogy velünk lesz. Ez adhat reménységet. Ő alkotta a Földet, és mégis azt mondja ennek a parányi kis embernek, hogy ne félj, mert én veled vagyok.

Volt önben félelem?

Leginkább attól féltem, hogy úgy halok meg, hogy még nem vagyok készen az örök életre. Eszembe juttatott két olyan ügyet, ami nagyon nyomta a szívemet. Habár bocsánatot kértem ezekért Istentől, de ígéretet is tettem, ha meggyógyít, ezeket rendezni fogom. Sokáig nem észleltem egy parányi jobbulást sem magamon, ezért ott volt bennem a szorongás: vajon megérem-e még a következő napot. Az ígéret elhangzott, de én a körülményekre néztem. Kísértő gondolatok támadtak rám: amikor iszonyúan fáj a gyomrom, úgy gondoltam, hogy gyomorrákom van, amikor hasogatott a fejem agyhártyagyulladásától tartottam.

Gondolkodott azon, hogy miért kapta ezt a sok szenvedést és fájdalmat?

Hát hogyan gondolkodtam volna! Ki ne tenné fel a kérdést, hogy Uram, miért? Istennek mindennel célja van, tehát a betegségemmel is. Itt ezen a földön, csak „homályosan látunk”, ahogy mondja Pál. De igazán mindennek az okát és értelmét csak odaát fogjuk megtudni. Mégis sok mindent le kellett faragjon, csiszoljon belőlem. A szenvedés tüze a salakot kiégeti az emberből. Már a rehabilitációra készülve foglalkoztatott az a gondolat, hogy vajon mit kell ezután tennem. És a napi igében megjött a válasz: „Énekeljétek az Úrnak új éneket, mert csodákat tett!” és „Új éneket adott számba, Istenünk dicséretét”.

Milyen a megváltozott Simon Márty új éneke?

Valóban megváltoztam, ahogy mondja. Tudom, hogy minden kegyelem. Ahogy Isten vezet, az a legjobb. Ez az új énekem: dicsérni Istent minden körülmény között. És az új énekem azt is jelenti, hogy hálát adok mindenért. Mivel megtapasztaltam, hogy olyan mennyei Atyánk van, aki még a hajunk szálára is – konkrétan és átvitt értelemben is – úgy gondot visel, hogy mindennel a javunkat szolgálja.

Mint ahogy gondoskodott a műtőasztalon is, amikor leállt a szíve?

Valóban egyike a csodáknak, hogy élek, hiszen a műtétem közben öt percre, majd hét percre megállt a szívem, és az orvosok már abba akarták hagyni az újraélesztésemet. És milyen hatalmas Mennyei Atyánk van? Ő pontosan úgy irányított mindent, hogy akkor, ott bent kellett lennie a kolléganőm férjének, aki műtős asszisztens, és a kérésére még egy kicsit folytatták a küzdelmet értem. Sorolhatnám a csodákat, a lelki kincseket, amiket a betegségem által kaptam. Ma már hálás vagyok azért, hogy megjártam a nagy mélységeket. Nem cserélnék senkivel!

Megváltozott az élete?

Sokkal nagyobb a bizalmam az Úrban, mint azelőtt, és erősödött a hitem. Ma már bele tudom helyezni az életemet az Isten tenyerébe, bármiről legyen is szó. Vele biztonságban vagyok.

A közelmúltban úgy gondolta, hogy érdemes lejegyezni történetét, és írt egy könyvet a megpróbáltatásairól. Miért tartotta fontosnak, hogy papírra vesse mindezt?

Volt időm elgondolkozni az életem felett. A betegségemben olyan mélyen megtapasztaltam az Úr közelségét és jelenlét-

ét, mint még soha azelőtt. Annyi drága kincset kaptam, hogy ezt nem tarthatom meg magamnak. Örömmel megyek el gyülekezetekbe – ahova meghívják, és ezt itt a reklám helye, ha lehet ilyet mondani –, hogy ezeket a kincseket másokkal is megosszam. Nem vagyok író és nem is leszek az, de reménységem és imádságom, hogyha valaki elolvassa a Sötétségében elrejtett kincsek című könyvem, annak mélyülhet a hite, lelki látása. Az élet ugyanis nemcsak napos oldalból áll. Szinte mindenki találkozik szenvedéssel, betegséggel, próbatétellel. És a kérdés: hogyan megy át mindezzel?

És most ha visszagondol a kórházi ágyán hallott ígére: „az életedet ajándékba kapod”, mit érez, tényleg ajándék az élet?

A visszakapott élet még értékesebb, hiszen elszólíthatott volna az Úr 48 évesen. Nem tudom, hogy meddig élvezhetem még ezt az ajándékot, de hálás vagyok minden percért, amit itt tölthetek.

Ady Endre:**Alázatosság langy esője**

Nyilazott Napod tüzes hője,
Nem volt enyhülésem, Uram,
S felhődből rám permetezett
Alázatosság langy esője.

Nézd, ahogyan fejem lehajtom,
Szánom minden dölyföm, Uram,
S ha van még bennem gög-erő,
Szívemmel együtt kiszakajtom.

Mutass nekem egy ellenséget,
Valaki ocsmányt, óh uram,
Megcsókolom csúf lábnyomát,
Hogy méltón imádjalak téged.

Elébbem kis folyókák hozzák
Szakadt kegyelmed, óh Uram,
S csobog lelkemben kedvesen
A leesett alázatosság.

Szeretnék mindent odaadni
Nagy, szent szeszélyednek, Uram
S szeretnék minden percemen
Nagyon-nagyon megaláztatni.

Az öröm útja V. rész

A katolikusok nem olvassák az Isten Igéjét. Isten levelet küldött nekik. Zsebreteszik fölbontatlanul. Isten végrendeletet (Testamentum) hagyott rájuk. Öreg nagyszületek közül a legszegényebb is ha végrendeletet hagy, hogy megnézik, hátha hagyott rátok valamit... De az Uristen? Annyira biztosak vagytok benne, hogy semmit nem hagyott rátok, semmi érdekeset, semmi érdemest, hogy még azt a fáradságot sem veszitek magatoknak, hogy legalább elolvassátok mi van benne, hogy megismerjétek a tartalmát.

Ezek után furcsa találkozásra számíthattok az égben.

Ha odaértek és meglátjátok az Urat, szeretettől és örömtől ragyogóan, irántatok való jóindulattól és kedvességtől túlszordulóan, ti akkor váltok először magatokká, igazi magatokra ébredtek. Annak tekintetétől, Aki egyedül ismer titeket, és akkor majd fölkiáltotok: „Ó, ha tudtam volna, hogy Te ilyen vagy! Ó, ha előbb ismertelek volna! Miért nem mondták nekem? Mit csinált az a sok plébános? Hogyhogy nem figyelmeztettek? Az életem egészen más lett volna! Boldog lettem volna mindig, az egész világot felvillanyoztam volna! Arra szenteltem volna életemet, hogy tanúságot tegyek hitemről, örömről, hogy ennyire szeretek!”

És akkor az Úr majd azt feleli: „Hogyhogy nem tudtad. Jól tudom, hogy papjaim prédikációi nem mindig figyelemre méltóak, de hiszen gondoskodtam róla, hogy hűségem képmem rád hagyjam, legहितesebb arcképmem. Nem olvastad Evangéliumomat?”

Félek, akkor igen kínos pillanatot lesz. És ha az Úr meg csak folytatja: „Szegény gyermekem, sohasem volt időd hogy elolvassd? Túl voltál terhelve? És milyen könyveket ítéltél sürgősebbnek, fontosabbnak, érdekesebbnek, hogy azokat mégis elolvastad a sok dolog között is?”

Pedig az Isten Igéje teremtett minket. „Az Úr szólt és meglett...” Mindnyájunkat Istennek egy Szava hívott a létbe, mindegyikünk Istennek egy megelevenedett Igéje. Mások épülésére kell szolgálnia. Hivatásunk, életutunk megtérésünk, közösségbe lépésünk, jelenlétünk itt és most, mindez egy hívásnak eredménye, Isten egy Szavának köszönhető. Csak azért kezdem lenni, mert Isten kimondta a nevemet.

És ahányszor újra kimondja, annyiszor újjászületünk, életünk megvilágosodik, szívünk megébred, az öröm megéled, és úgy tünik, mintha addig nem is éltünk volna.

Maga az Isten népe, az Egyház, szintén Isten egy Szavának köszöni létét, Isten egybehívó Szavának és ezért kell (vagy kellene!) minden keresztény összejövetel kezdetén Isten Szavát meghirdetni. Isten Szava az, mely létrehozza és megőrzi az Isten népét.

És ez fog minket meg is ítélni. Tudjátok-e, hogy nincs fölöttünk bíró? „Az Atya senkit sem ítél”. Az Atya nem bíró: Ő Atya! A Fiúnak egészen átadta az ítélkezést. És a Fiú nem ítél senkit. Mert én nem azért jöttem, hogy megítéljem a világot, hanem hogy megmentsem.

Sem az Atya, sem a Fiú nem fog minket ítélni. Ők szeretet, segítség, irgalom, hívás, megbocsátás, kegyelem, Ők nem bírók.

Hát akkor ki fog fölöttünk ítéletet mondani?

Az Ige. Az Isten Igéje fog fölöttünk ítélkezni az Ige által. „Nem én ítélem el azt, aki hallgatja tanításomat de nem tartja meg, hiszen

nem azért jöttem, hogy elítéljem a világot, hanem hogy megmentsem a világot. Van bírója annak aki megvet engem és nem fogadja el tanításomat. A tőlem hirdetett Ige ítéli őt az utolsó napon.” (Jn 12,47)

Az Ítélet e körül a kérdés körül fog forogni: „Szólt hozzám az Isten Igéje? Meggyógyított-e az Isten Igéje? Hozott-e gyümölcsöt? Sajnáljuk, hogy a protestánsok nem tisztelik az Oltáriszentséget úgy mint mi. De ma az ökumenizmus idejében, nekünk kellene tanulnunk tőlük az Isten Igéjének kultuszát, sarut megoldó tiszteletét.

A Bibliát, az Evangéliumot tanuljuk meg úgy kezelni, mint Szent Könyvet. Istennel való közösködésünk könyvét. Majdnem, mintha kezünkbe kapnánk az Oltáriszentséget. A Szentostyában jelen van, a könyvében szól hozzánk.

Ortodox testvéreink nem őrzik az oltáron az Eucharisziát. Az evangéliumos könyvet teszik a trónra, gyertyákkal veszik körül. És ez logikus: napjában csak egyszer áldozhatsz, de hallgathatod ahányszor akarod. Szünet nélkül ott van, Aki Szól hozzád. Nemcsak kenyérből él az ember, hanem minden Igéből, mely Isten szájából származik.

Kezeljétek a Könyvet ugyanolyan tisztelettel, mint az Eucharisziát. Megborzadnánk, ha az élet Kenyerének egy kis darabja elveszne, el volna dobva. Az Élet Igéit azonban olyan könnyen ejtjük!

Gondold meg: ha az Eucharisziát közönséges kenyéreként veszed, az számodra közönséges kenyér. Képzeljétek el egy kíváncsi minisztránst, aki meg akarja kóstolni az ostyát és tévedésből konzekrált szentostyát vesz. Nem volt szentségtörés, hisz nem tud róla, viszont nem is áldozott. Egyetlen csöpp kegyelmet nem kap. Mint közönséges kenyeret ette, így hát az számára közönséges kenyér volt.

Ugyanígy ha az Evangéliumot mint közönséges könyvet olvasod, tisztelet nélkül, hit nélkül, az számodra közönséges könyv. Nem tesz rád semmi hatást. Semmi kegyelmet nem kapsz belőle.

Maga Jézus Urunk is közönséges ember volt azokkal szemben, akik hit nélkül közeledtek hozzá, akik úgy tekintették őt, mint egy

embert, a többi közül. Nem adott nekik semmi kegyelmet. Nem is „tudott” egyetlen csodát sem művelni.

Emlékezzünk arra a beteg asszonyra a tömegben, aki Jézus közelébe akart furakodni a tömegen keresztül, mert azt mondta magában: „Ha csak a ruhája szegélyét érintem is, meggyógyulok.” Jézust annyira körülveszik, lökdösik, szorítják, hogy nem tud odaférközni. Egy alkalmas pillanatban mégis sikerül, és megérinti... egyszerre érzi, hogy meggyógyult. Abban a pillanatban megáll Jézus: „Ki érintett engem?” Az apostolok szokásuk szerint realiták: „Hogyhogy ki érintett? Mindenki lökdös, mindenki érint. Bár maradhatnánk egy kicsit már nyugton, kicsit tágulnának már!”

De Krisztus nem figyel rájuk: „Valaki érintett engem, mert erőment ki belőlem!”

Erre megsejtik, hogy történt valami. Mindenki hátrál, mindenki védekezik, mindenki exkuzál: „Én nem csináltam semmit! Én nem is nyúltam hozzá. Én nem is voltam a közelében!” És a táguló körben ottmarad a szegény asszony és megvallja: „Igen, én voltam, aki megérintettelek.” Krisztus ránéz és mondja: „Te, a te hited meggyógyított, megmentett. Menj békével!”

Folytatjuk.

Simeon fáradtan nézett ki az ablakon talán?

Kijelentést kapott a Szent Lélek által, hogy nem lát halált addig, míg meg nem látja az Úrnak Krisztusát. Ebben a várakozásban élt. Lehunyta szemét, és szinte látta maga előtt a próféciák sorát, amik a Messiás eljövetelét ígéri: „Ímé, a szűz fogan méhében, és szül fiat, s nevezi azt Immánuelnek, ami annyit tesz: Velünk az Isten! Iz 7:14.

„De te, Efratának Betleheme, bár kicsiny vagy a Júda ezrei között: belőled származik nékem, aki uralkodó az Izráelen; akinek származása eleitől fogva, öröktől fogva van.” Mik 5,2. „És származik egy vesszőszál Isai törzsökéből, s gyökereiből egy virágszál nevedik. Akin az Úrnak Lelke megnyugszik... és nem szemeinek látása szerint ítél, és nem füleinek hallása szerint bíraskodik: Igazságban ítéli a gyöngéket, és tökéletességben bíraskodik a föld szegényei felett!” Iz 11,1-4.

„Felnőtt, mint egy vesszőszál Ő előtte... És ő megsebesítettett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van, és az ő sebeivel gyógyulunk meg.” Iz 53.6. Hirtelen hangot hallott: - Menjél a templomba most! Ott látott egy házaspárt, az asszony kezéből áhitattal kivette a Gyermeket. Ég felé emelte és sírva mondta:

„Mostan bocsátod el, Uram, a te szolgádat, a te beszéded szerint, békességben, mert látták az én szemeim a te Üdvösségedet, amelyet készítettél minden népeknek szeme láttára világossággul a pogányok megvilágosítására, és a te népednek, az Izráelnek dicsőségére.” Hamarosan el fog jönni! Ez rövid időt sejtet. A „hamarosan” egyszer „most” lesz... Akik igazán várják Jézus visszajövetelét, azok számolnak azzal, hogy talán a következő percben megtörténik ez a csoda! Napról-napra, óráról-órára úgy élnek, hogy várakozásuk bármelyik pillanatban valósággá lehet. Akkor minden vágyuk beteljesül és örök időközön át az Úrral lesznek emberi értelemmel alig felfogható boldogságban! Te készülsz ilyen várakozással? Tudnod kell, hogy csak azokat viszi el az Úr magával, akik ilyen komolyan készülnek a Vele való találkozásra! Csak azokat, akik életének minden pillanata ennek a várakozásnak a fényében telik!

Forrás:
Internet

Kő András

Batyu

Az ember földi mennyországra és földi pokolra kárhoztatott

Jókai Anna vallotta karácsonyi interjújában: „...a szakrális igazság ismerete vagy legalább kutatása nélkül kátyúba ragadhat az emberiség. Az út a vízszintestől a függőlegesbe kell, hogy vezessen.” Erre rimelnek Pilinszky János sorai: „Egy ember élete, életünk, kívülről nézve vízszintes vonalnak hat, mely a születés pillanatától a sírig ér. Életünk valószínű realitása azonban magasság és mélység függőleges síkján zajlik le, pontosabban: egyszerre a két síkon, vagyis a »kereszt realitásában«”.

Az ember földi mennyországra és földi pokolra kárhoztatott. Akhilleusz, a legnagyobb görög hős könnyen lehetett bátor: születésekor anyja bemártotta a Styx vizébe, és ily módon sértetlenné vált. A mai halandó csak remélheti, hogy sértetlenül lehet bátor. Miközben életének vízszintes vonalán halad,

magasság és mélység realitásában szenvedni végig a felismerés, az igazság, az öröm vagy a fájdalom ellentmondásait. Szüeim halála után egyetlen tárgyat kértem a testvéreimtől. Azt a keresztet, amelyre rá tették a kezüket, amikor az enyingi templomban örök hűséget esküdtek egymásnak. A gyönyörű kereszt most a szobám ajtaja fölött pihen, az ágyamból éppen rálátok. A jel, a szimbólum számomra egyértelmű: „a kereszt realitásában” zajlik az életünk, és minden embernek van keresztje. Akár hitvallással tekint rá, akár nem. És mindenki cipeli a saját keresztjét. Jókai Anna mondja másutt: „A batyut vinni kell, azt nem lehet letenni, mert akkor elveszíted a lényegét. Ez a kereszt.”

Ha értelmesen akarunk élni, meg kell tanulnunk különbséget tenni a lényeges és a lényegtelen között. Mindenféle dolog történik – legalábbis történhet. Magunk döntünk, és döntésünkben szabadabbak vagyunk, mint gondolnánk. Kevés dolog számít túl sokat, és még kevesebb számít egyáltalán.

Herbert Spencer 19. századi angol filozófus, biológus és szociológus néhány nappal halála előtt kezébe vette az általa írt System of Synthetic Philosophy tíz kötetét, és miközben méregette a súlyát, azon tűnődött, talán jobb lett volna, ha egy unokát tartana a kezében. Bármily különösnek tűnik, az emberek úgy hozzák meg döntéseiket, mintha az idő visszafelé haladna. Abban a szilárd hitben tervezik a jövőjüket, hogy pontosan úgy folyik majd tovább az idő, ahogy eladdig. Pedig egyre változik és egyre kevesebb. A kereszt figyelmeztet bennünket arra is: ne hagyjuk, hogy a tegnap túl sokat raboljon el a mindennapjainktól, a mából!

Olvasom a világhálón, hogy egyre több gyerek születik házasságon kívül. Miért nem vállalják a szülők a házasság szentségét, és miért nem esküdnek a keresztre?! Talán félnek tőle, talán rettegnek a vállalástól, ami egyedül méltó emberi mivoltukhoz? Pilinszky így fogalmaz: „...a kereszt, minden ellentmondás fölülmúlása, végleges elnőmulása. Végre és végül a béke – mindennel és mindenkivel”. A felelősség azok felé vándorol, akik képesek viselni a súlyát.

Az élet batyuját.

Átvétel a Magyar Hírlapból

Játék Istennel: bújócška vagy fogócska?

Ugye neked is szoktak mélypontjaid lenni az életedben, Istenkapcsolatodban? Nyugtass meg, hogy igen. Ha nem, akkor keress meg, és árudd el a titkot, amit sokszor a szentek sem találtak meg!

„Istenem, ha te mindenütt ott vagy, hogy lehet, hogy én mégis másutt vagyok?” Annyira sokszor, annyira mélyen meg tudjuk ezt élni: hogy keressük az Istent, de nem látjuk vagy nem halljuk a szavát.

De menjünk még messzebbre: van, amikor nem is keressük.

Elbújunk előle. Rosszat csinálunk, vétkezünk. De nem érdekel. Nem tud érdekelni. Először tudom, hogy rossz, de egyre kevésbé érdekel, aztán sok dologról már talán el is hiszem, hogy nem rossz az. A vágy sincs meg, hogy Istenhez közel akarjak kerülni, és nehéz parancsait be kelljen tartani és vele akarjak élni. Hogy ez adna szabadságot? Áhhh.

Lefekvéskor felvillan egy gondolat: „Hmm... régen imádkoztam este...” – és itt vége is szakad, alvás. Van, amikor eljutok arra a szintre, hogy eszembe se jut, miben más a vasárnap és a kedd. A legidegesítőbb, amikor valaki közli, hogy imádkozik értem. Ugyan, hagyjuk a nagy szavakat, azzal aztán sokat segít nekem a gyakorlatban vagy a hétköznapiakban, hogy imádkozik egy istenhez, aki valószínűleg egy másik földrészén nyaral, vagy nekem sikerült tőle jó messzire elhúzni.

És még látom is a szomorúságot, az aggodást a szemükben. De minék?

Most épp ilyenem van. Nem fáj. Legalábbis nekik biztos nem. Én pedig néha belidokainozom az agyam (meg a lelkem), hogy azt higgyem, nekem sem. Ők ezt amúgy sem értik, nem voltak még ilyen helyzetben. Vonz a világ. Sodor az ár. Abszolút semmi kedvem erőlködni, és újra és újra elbukni.

Sokkal jobb a világi, szexista poénokon röhögni, lazának lenni, nem hagyni, hogy azt gondolják rólam: ja, a begyöpösödött keresztény, aki előtt még csúnyán beszélni sem szabad. Néha kihívónak lenni öltözködéssel, pillantásokkal. Hát jó az, mindenkinek kell az elismerő pillantás. Esténként ezt a kis testet megszeretgetni, és lélek helyett testben felemelődni. Beilleszkedni a világba, a világ részének lenni. Élni, és elhinni, amit üzen. Nem foglalkozni a természetfölöttivel, azzal a bizonytalan tényezővel, inkább egyedül megtervezni és megoldani és elintézni mindent.

Jó játék a bújócška. Amíg én nem látom Istent, ő sem engem, mindenki boldog.

De valahogy ez a földön fekvés és guggolás, meg ez az árnyék egy idő után kikészít. Nem tudom miért, hiszen amúgy jó itt, jó hűs. De fejben nem vagyok jól. Mégsem tetszik pár világi dolog.

Akkor lehet új búvóhelyet keresni: kifogásokat, világi haverokat, újabb értelmetlen pótcselekvéseket. De az a búvóhely már nem az igazi, érzem.

Nem tudom mennyi idő telt el. Nem tudom mi változott meg. Nem is csináltam semmit. Nem volt nagy elhatározás bennem, hogy „na, holnaptól minden más lesz”. Csak egy kicsit (és egyre jobban?) kényelmetlen lett. Vagy talán kilestem a fa mögül és megláttam Őt? Talán valahogy rám jött az érzés, amikor gyerekként apukám csalódottan, szomorúan nézett rám, amikor rosszat csináltam.

Még nincs kedvem az önfelelt gyerekekkel „hívóset” és „templomba járó-sát” játszani. De legalább most már szomorú vagyok, már lélekben a sarokból figyelvek.

Itt kezdődik. És szép lassan folytatódik. Bajba kerül valaki a barátaim közül, talán nem elég annyit mondani, hogy „persze, drukkolok”. Talán kéne imádkozni is.

Elkezd idegesíteni, frusztrálni hogy mások naponta Bibliát olvasgatnak. Hogy feltűnően jól érzik magukat. Hogy tartoznak valakihez vagy valahová. Erre ne lennék képes? Csak ebben ne lenne bennem motiváció és teljesítmény kényszer? Ültetik a bogarakat a fülembe... Csak nem akarok örökre így élni, hiszen az egy dolog, hogy én ilyen vagyok, de akkor majd minden barátom és a jövőndobelim is így viszonyulna majd az Istenhez?

Így hát belevágok. Egy icipicit engedek, fél pillanatra leveszem a szemem a világról és a panaszaimról, kiadok egy kis nyöszörgést a bokor mögül, ahová bújtam, hátha Ő meghallja. És igen, most már igen. Jönnek vissza a régről ismerős pozitív gondolatok. A vágyak. Az Isten.

Hagyom magam megtalálni. Hagyom magam visszacsábítani régi barátokhoz vagy keresztény programokhoz, és még misére meg gyönni is elmegyek. Na, nem 100%-os bizalomból ám, csak „mert ez majd talán beválik”. És be!

Jönnek a hullámok! Igazi érzelmek: sírás, csalódottság és megbánás, vágyakozás, hála és hála és hála, és célok és tartozni vágyás és örökké maradni akarás és nagyon kemény elhatározások és megerősödés.

Váratlan offenzívák Istentől és a Szentlélektől.

Szóval megy. Megyeget. Imával (hol rövidebb, hol hosszabb, főleg a kötött ima segít), gyónással (és minden kis bukás után újra gyónással), párbeszéddel, mások „megfigyelésével”, mások példájával. Jó érzés visszatérni. Hálásnak lenni mindazoknak, akiknek ezt köszönhetem, mert hát ugye én egy lépést is alig tettem. Csak bújtam. Most pedig az Istenhez bújok. Újra. Hiszen a nevenem szólított, örökre az övé vagyok, még ha egy ideig nem is foglalkoztam se Vele, se ezzel a ténnyel.

Boldogság, szabadság, fény – fogócska, egy új játék kezdete!

Es bukás? Az van. De eselni egy fogócskában még mindig százszor jobb, mint egy uncsi sötét bújócška. Isten fölsegít, és sokszor hagyja magát, hogy elkapd, vagy ő kap el jól!

Várd ki, majd megunod te is a bujkálást!

Téglásy Nóra

Fontos tanácsok a jó házasság megkötéséhez

1. Önállóság

Az képes a házasságra, aki értelmi, érzelmi és anyagi szempontból önállóvá és éretté vált egy új család megteremtésére.

2. Ragaszkodás

Kialakult benne a ragaszkodás, amely nem tűri el, hogy a kapcsolat ne örökre szóljon.

3. A hozzáállás kritériumainak megfelelés

Hasonló az érdeklődési területük, és nem különbözik a világnézetük! Lelkileg hasonló a beállítottságuk. Morálisan hasonló szinten vannak. (Hasonló dolgokat mondanak igazságosnak és becstelennek.)

4. Kölcsönösen tisztában vannak a másik gyengéivel,

hibáival, ezek nem érintik az összeállás kritériumait (!), ezekkel együtt vállalják és szeretik egymást, és kölcsönösen segítik a gyengeségekben megerősíteni a másikat, és hibáiból megtisztulni. Jól mérték fel a helyzetet, ami azt jelenti, hogy a segítséghez megvan az erejük, az elhatározásuk és a tehetségük (kéességük) is!

Néhány tiltó tanács:

Tilos részvétből, menekülésből vagy bizonytalanságból házasodni! Tilos megházasodni azért, mert megsznjuk az illetőt, aki szerelmével ostromol minket; megsajnáljuk, mert testileg vagy lelkileg vagy szellemileg sérült, és úgy gondolkodunk, így tesszük boldoggá a fogyatékos embert!

S végül egy nagyon egyszerű bölcsesség: Jobb egyedül maradni, mint rossz házasságban élni!

Komolyan vett kegyelem

É: Beszéljessünk?

J: Beszéljessünk!

É: De miről?

J: Mi a baj?

É: Hát ez nehéz kérdés... Most mondhatnám a sztereotip vagy általánosító válasszaimat, de nem teszem...

J: Helyes.

É: Nos, a baj az, hogy olyan sok mindent kapok, és hiába erőlködöm, olyan keveset tudok továbbadni, és azt is rosszul... Elrontom a dolgokat, elhallgatom, elmulasztom, rosszul folytatom. Nézd az életem! Csupa félresikerült dolog, pedig te annyit adtál!

J: Miért baj az, hogy kevés hasznosul?

É: Mert annyi a szükség. Pld imádkozni kellene annyi emberért, és mikor nagy ritkán odajutok, addigra kiesik a fejemből, és csupán zavarodottan makogok. Vagy a gyermekeim. Annyi mindent szeretnék tenni velük és értük, és mire oda kerülök sokszor ideges és fáradt vagyok, ingerült és fásult.

J: Megkérdem másként. A végtelennek egy milliomoda mekkora?

É: Végtelen. Tanultam, hogy a végtelen bármely véges tört része végtelen.

J: Az embereknek nem problémáznak azon javak pazarlása miatt, amiből nagyon sok van. Nem okoz gondot a tengeren a hajó takarításánál a tengervíz pazarló használata, mert van elég belőle. Nekem szerinted mennyi javam van?

É: Most mire gondolsz?

J: Bármire, például arra, amikből adok neked is rendszeresen.

É: Értem... Szerintem végtelen sok, hiszen minden a tied, pontosabban A MINDEN a tied.

J: Jól látod. Akkor viszont, ha csak egy milliomoda jut el máshoz annak, amit neked adhatok és adok, akkor mennyi jut tovább?

É: Ha mindig kipótolsz, akkor sok, végtelen sok.

J: Na látod. Akkor ezen nincs mit rágódnod tovább.

É: Nem unod, hogy örökké ki kell pótolnod?

J: Ez a kegyelem!

É: Nem tesz ez elbizakodottá és lustává?

J: Te komolyan veszed a kegyelmet?

É: Miért kérded?

J: A kegyelem azt jelenti, hogy egész életedben rászorulsz arra, hogy kipótoldj. Csak én tehetlek teljessé. Ezt muszáj komolyan vened.

É: Szerintem pedig akkor nem veszem komolyan a kegyelmet, ha összefonott kézzel ülök, és várom, hogy te végezzed el a dolgom.

J: Ez is igaz.

É: Most hogy van ez? Akkor veszem komolyan a kegyelmet, ha hagyjak téged munkálkodni, vagy akkor, ha végzem a dolgom?

J: Mind a kettő igaz. De hogy mi a hangsúlyos, az attól függ, hogy mi a bajod. A lázasnak olyan gyógyszer kell, ami leviszi a lázát, a kihűlt embert pedig fel kell melegíteni.

Mindegyik terápia a gyógyulást szolgálja csak a beteg állapota más.

É: És nekem mi a bajom?

J: Röviden az, hogy nem veszed komolyan a kegyelmet.

É: Ezt már mondtad. Bővebben?

J: Nézz tükörbe! Mit láatsz?

É: Ugye itt most nem valódi tükörre gondolsz, hanem az igére...

J: Akár lehetne valódi is. De megkönynyítom a dolgod. Én azt látom, hogy görcsölsz. Görcsölve milyen hatékony tudsz lenni?

É: Egyáltalán nem tudok.

J: Min görcsölsz?

É: Élhetek-e egyáltalán keresztényként?

J: Mi akkor a felszabadult keresztény

életed gátja?

É: Az, hogy görcsölök: tudok-e vajon keresztényként élni.

J: Ekkor neked az a komolyan vett kegyelem kell, hogy Én vagyok, aki ezt számodra megteremttem, nem neked kell kimunkálnod. Lazulj el!

É: De mi van a másik véglettel?

J: Azzal, aki karba tett kézzel vár?

É: Igen.

J: Neki is tükröt tartok, csak neki másképp adom a kegyelem gyógyszerét.

É: Hogyan?

J: Felhívom, a figyelmét, hogy vegye komolyan a kegyelmet, mert elveszítheti azt, amit soha nem nyerhet meg.

É: És én honnan tudom, hogy melyik vagyok?

J: Hallgass rám, és ne magadra!

É: És mit kell tennem?

J: Csak azt, amit már sokszor mondtam neked.

É: Itt most mire gondolsz?

J: Nem arra, amire te. Nem kell semmit sem tenned, hogy megfelelj nekem. Nem kell rendbe tenned az életed, nem kell kimosnod előre a szennyesed. Csak engedj be az életedbe!

É: Újra?

J: Igen, újra, és hagyd, hogy Én munkálkodjak.

É: Rendben! Kérlek, gyere be!

J: Már itt vagyok!

É: Kérdezhetek még valamit?

J: Kérdezz!

É: Mit kell tennie a másíknak?

J: Gondoltam, hogy ez is foglalkoztat. Azt mondom neki, hogy engedjen be az életébe, és engedje, hogy munkálkodjak benne.

É: Ugyanazt?

J: Hát igen. A kegyelem mindent gyógyít.

Forrás: Internet

Kollár Magdolna:

Az Isten képére és hasonlatosságára

Az élményekről írtam eddig, az anyai életben föltáruló benyomásokról. Arról, hogy emberi létünk néhány alapvető vonása, szabadságunk, örömeink, szenvedésünk, felelősségtudatunk, és az élethez nélkülözhetetlen kegyelem hogyan jelenik meg egy édesanya életében. És arról, hogy ezek az élmények miként vezetnek bennünket egyre közelebb Istenhez.

Ebben a második részben pedig a feladatokról fogok szólni. Arról, hogy édesanyai hivatásom milyen erényeket állít elélem. Nem a részletes bemutatás a célom, nem is az, hogy gyakorlati tanácsokat adjak. Hanem azt az alapvető hozzáállást keresem, amelyben a többi erény gyökerezik. Azt a szeretetet, amelyről Szent Agost így ír: Szeress, és tégy amit akarsz! A gondolkodás, a jutalmazás, a büntetés, a nevelés bármely kérdése ebből fakad: milyen bennem az édesanyai szeretet. Mivé fejlődik bennem ez az ösztönös, édes érzés, a gyermekemhez való igen mély kötődés? Lesz-e belőle bölcs szeretet? S hogyan válhat azzá? Milyen út vezet az ösztöntől a valódi isteni erényhez? Hogy közelebb jussak a válaszhoz, az istenképiség fogalmát hívom segítségül.

„Isten megteremtette az embert, saját képmására, az Isten képmására teremtette őt...” (Ter 1,27) – olvashatjuk a Szentírásban. Valóban, minden keresztény szülőnek meg kell tanulnia: gyermeke Isten képmása. Isten olyanak teremtette, hogy Őt magát tükrözze itt a földön. Ez teszi a gyermeket igazán nemessé és ragyogóvá, ez adja meg valódi méltóságát. Aki így tekint gyermekére, aki Isten arcát keresi és figyeli benne, az könnyebben megtalálja a nevelés helyes útját, és könnyebben megtalálja a nevelés helyes útját, és könnyebben elfogadja gyermekét olyannak, amilyen ő valójában. A gyermek: Isten képmása, ez a keresztény nevelés helyes nézőpontja.

Most azonban másról akarok beszélni. Az anyagyermek kapcsolat másik pólusáról: az édesanyáról. Mert nemcsak a gyermek képmása Istennek, hanem a szülő is. Az édesapa is, az édesanya is. Személyesen engem is igen szoros kapcsolat és hasonlóság fűz Istenhez. Isten saját képére és hasonlatosságára teremtett.

A zsidó nép annyira fontosnak érzi ezt a kapcsolatot, hogy Istennek bármely más ábrázolását elítéli. A tízparancsolat előírásai között szerepel ez a tilalom: „Ne csinálj magadnak faragott képet, vagy hasonmást arról, ami fent van az égben...” (Kiv 20,4). Egyedül az ember az, aki igényt tarthat erre a címre. Egyedül az ember a kép, a képmás.

Vajon mi az ember? Sok és különféle, sőt egymásnak ellentmondó nézetet vallott és vall önmagáról. Van úgy, hogy mindenk felett álló zsinórmértéknek teszi meg magát, máskor viszont a kétségbeesésig megy el önmaga leértékelésében. Innen ered tanácstalansága és szorongása. Az Egyház mélyen átérzi ezeket a nehézségeket, de a kinyilatkoztató Isten tanításának birtokában olyan választ tud adni rájuk, amely megrajzolja az ember valóságos helyzetét, megmagyarázza gyöngeségeit, és ugyanakkor helyesen felismerteti méltóságát és hivatását.

A Szentírás szerint Isten az embert a saját képmására teremtette, ezért képes az ember megismerni és szeretni Teremtőjét. Isten őt az összes földi teremtmény fölé helyezte, gazdájává tette. Isten dicsőségét szolgálva uralkodják rajtuk és fordítsa a maga hasznára őket. „Mi az

ember, hogy gondot viselsz rá: az emberek fia, hogy törődsz velük? Az embert csaknem angyalnak alkottad, dicsőséggel és tisztelettel koronáztad. Hatalmába adtad kezéd összes műveit; lába alá vetted minden alkotásod” (Zsolt 8,5-7). (II. Vatikáni Zsinat, GS 13)

A teológia ebben a fogalomban találja meg az ember alapvető értékét. Itt keresi az ember igazi méltóságát, az ember valódi helyét a világban. A keresztény vallás az istenképiség fogalmán keresztül fordul az ember felé. Nem választja szét Isten és az ember világát. Nincs külön hétköznapi élet és elvont liturgia. Az ember eleve, már születése óta Isten felé irányuló lény. Az édesanya Isten képmása, mikor részt vesz a teremtésben, mikor gondviselő szülői feladatát látja el, mikor kapcsolatba lép Istennel. Mikor szeretni tud és akar, mikor gondolkodik, mikor uralkodik, mikor a világ ismeretére vá-

gyik, mikor szabadon cselekszik. S mindez bennem is megvan. Személyesen bennem. Élményem és tapasztalatom, hogy én is Isten képmása vagyok. Az igazi emberi méltóságot az én számomra is ez adja. Persze, jó érzés erre gondolni. Segít abban, hogy helyesen értékeljem magamat, örömmel tölt el. Így jogos büszkeséggel vágatok neki annak az útnak, mely az édesanyai életben próbálja fölmutatni az istenképiség élményét, szerepét és üzenetét.

E kép az eredetét tükrözi. Ha nem is pontosan, ha nem is tökéletesen, de benne rejlik valami az eredetiből. Ez viszont azt jelenti, hogy bennem, személyesen bennem Istenre utaló jelzések laktak. Hogy amikor magamat látom, amikor magamba tekintek, Istenről tudhatok meg valamit. A kép az eredetiről beszél a számomra.

„Mert a teremtmények nagyságából és szépségéből összehasonlítás útján meg lehet ismerni teremtőjüket” (Bölcs 13,5) – írja a Biblia. De vajon egy édesanyai életben mely vonások erednek Istentől, és melyek mutatnak Istenre?

A szülői feladat és az anyai ösztön sok-sok új folyamatot indít el bennem. A szülői szeretetet, a törődést, a gondoskodás különféle formáit. Az új élethelyzetben az értékes tulajdonságok csíráit fedezhetem föl magamban. S mikor próbálok elindulni az úton, hogy egyre jobban szeressem, hogy egyre okosabban törődjek a gyermekeimmel, fölcsilan előttem Isten tökéletessége. Próbálok szeretni a gyermekemet – ez arra a végtelen szeretetre világít rá, ahogy Isten fordul felénk. Próbálok erősíteni magamban a türelem erényét – s ez alapján arra döbbenek rá, mekkora a türelme a minket szerető Istennek. A bennem lévő csírák Isten tökéletességére mutatnak rá. A teljesség Istenben van, bennem pedig a kezdet. „Tehát mindenkor, amikor másokhoz vonz az önmagunkban felfedezett jóság és kedvesség, értékes élmények részesei vagyunk. Ezek Istentől küldött útmutatások.” (Basil Hume)

Magamból tekintek Istenre. A képmás alapján az eredetire. Lentről fölfelé. Ez az egyik irány: a szemlélődés iránya. Amikor a bennem megjelenő jóság, ez a gyarló, tökéletlen jóság Isten igazi nagyságára döbbsen rá. Az ösztönben gyökerező édesanyai szeretet az igazi szeretetből sejtet meg valamit. Az istenképiségnek ez az útja az emberből indul ki, kézzelfogható tapasztalataimból, s visz Isten felé, a tökéletes szeretet felé.

talataimból, s visz Isten felé, a tökéletes szeretet felé.

Létezik azonban egy másik irány is. Mikor föntől érkezik lefelé az üzenet. Mikor Isten alakít engem: az eredeti tökéletesíti a képmást. Mert istenképiségünk ugyanakkor feladat is. Fölvívás, hogy minél tisztábban, minél tökéletesebben tükrözsem vissza magamban Istent. A kép mindig torzít, mindig csonka marad. Előttünk a feladat, hogy csiszoljuk, tökéletesítsük. „Ti olyan tökéletesek legyetek tehát, mint mennyei Atyátok” (Mt 5,48) – szólít föl Jézus. „Vessétek le a régi embert szokásaival együtt és öltösetek föl az újat, aki teremtőjének képmására állandóan megújul a teljes megismerésig” (Kol 3,10) – buzdít Pál apostol.

Istenben a teljesség, Isten a minta. Ő tudja, mit jelent a tökéletes szeretet, igazság, jóság. És nemcsak tudja, de éli is ezt, mindenkor. Isten az eredeti, egyre jobban Hozzá kell hasonlítanom. Jézus Krisztus az, aki előttünk jár ezen az úton. A „láthatatlan Isten képmása” (Kol 1,15), ő a tökéletes ember, aki visszaadta Ádám leszármazottainak, az első bűn óta eltorzult istenképmásoknak Istenhez való hasonlóságukat, ...nemcsak példát mutatott, hogy nyomdokaiba lépünk, hanem utat is nyitott, s ha azon járunk, szentté lesz és új értelmet kap az élet és halál.” (II. Vatikáni Zsinat, GS 22)

Jézus Krisztus tehát az, aki megnyitotta számunkra az egyre teljesebb istenképiség útját. Ő ismertette meg velünk képünk eredetijét, Istent.

„Istent sohasem látta senki. Az egyszülött Isten, Aki az Atya keblén nyugszik, Ő nyilatkozattatta ki.” (Jn 1,18)

Jézus ezt mondja magáról: „Aki engem lát, látja az Atyát is” (Jn 14,9), vagyis Jézusban tárul föl a tökéletes hasonlóság.

Mikor tehát azt mondom, Isten képmása vagyok, ez azt is jelenti, hogy egyre jobban meg kell felelnem az eredeti mintának, Istennek, Jézus Krisztusnak. Változnom, fejlődőm, tökéletesednem kell. Hogyan? Istent kell egyre jobban megismernem, Öböne tárul föl a titok, a teljesség. Istent kell szemlélnem, Hozzá kell igazodnom. „Mi pedig mindnyájan födetlen arccal szemléljük az Úr dicsőségét és dicsőségéről dicsőségre ugyanazon képmással változunk át az Úr Lelke által.” (2Kor 3,18) Ez tehát az istenképiség második iránya: Istent szemlélni, Istent keresni, és eltanulni tőle a tökéletes szeretetet. Azon fáradozni, hogy egyre nagyobb legyen bennem a hozzá való hasonlóság.

XXIII. János pápa még pápasága előtt, 38 éves korában írta naplójában: „Az eredményes apostoli munka számára Jézus szíve iskolájának pedagógiáját vallom: Tanuljatok tőlem, mert szelíd és alázatos szívű vagyok. (Mt 11,29) A tapasztalat már beigazolta számomra, mily abszolút kitűnő ez a módszer, hisz gyümölcsöző munkát biztosított.” II. János Pál pápa pedig levelében így szól a családokhoz: „A házastársaknak ezt nagyon jól meg kell gondolniuk. Szívüknek és gondolataiknak állandóan Isten felé kell fordulnia, „akitől nevét nyeri minden atyaság”, hogy atyaságuk és anyaságuk e forrásból erőt nyerjen a szeretetben történő folyamatos megújuláshoz.” (7)

Az istenképiségnek két útja van. Magamból kiindulva Istenre csodálkozom – ez visz letről fölfelé, az embertől az Isten felé. A fejlődésben, a tökéletesedésben Istenben keresem a mintát, Istenhez igazodom – ez hoz le föntől, Istentől az ember felé. Mint édesanya, számomra is ez az istenképiség. Egyrészt élmény, amely által Istenre csodálkozhatok. Másrészt feladat, hogy szülői hivatásban, az anyai szeretetben Isten szeretetét próbáljam magamban kifejleszteni. „Isten szeretet anyánk szívén át” – írja Székely László.

Jó volna, ha ez a szeretet bennem is egyre teljesebben tükrözné Istent. Így édesanyaként Isten egyre tisztább kép-mása lehetnék a földön. A Biblia Istent elsősorban mint Atyát mutatja be számunkra, és ezáltal a családfőhöz, az édesapához kapcsolja. Vannak azonban az anyai életben is olyan vonások, amelyeket az Ószövetség szívesen használ Isten jellemzésére. Elsősorban azt az óriási kötődést emeli ki, amely az anyát gyermekéhez fűzi.

Azt az ösztönös elköteleződést, amellyel az anya gyermekét igyekszik körülvenni, fölnevelni, és minél inkább boldogítani. Ez kezdődik el az anyaméhben: ott a legteljesebb az anyai ölelés, bár ott van benne legkevesbé az anya tudatos fáradozása, önfeláldozó szeretete. S ez tetőzik azzal, ahogy Szűz Mária magához öleli Fiát a kereszt alatt.

Habár az édesanya az, aki az emberi életben talán a legszebb példáját tudja bemutatni az elköteleződésnek, az önfeláldozó szeretetnek, Isten szeretete még ennél is nagyobb. Még ennél is biztosabb. Isten az, aki még az édesanyánál is jobban tud szeretni.

„De megfeledezhet-e csecsemőjéről az asszony?”

„És megtagadhatja-e szeretetét méhe szülöttétől?”

S még ha megfeledeznék is: én akkor sem feledek meg rólad.”
(Iz 49,15)

Másutt Isten vigasztaló törődését az anyai együttérzéshez hasonlítja a próféta:

„Mint a fiút, akit az anyja vigasztal, úgy vigasztallak meg én is titeket...”
(Iz 66,13)

Gyönyörű kép ez Isten szeretetéről. Mert ég bennem a vágy, hogy odabújjak egy meleg ölelésbe, ahol nyugodtan sírhatok, ahol megvigasztalnak. Gyermekként édesanyámtól kaptam meg ezt a megnyugvást: Isten így nyújtja felém mindenkor.

A 25. és a 116. zsoltárban Isten irgalmas gyöngédségére a héber Biblia azt a szót használja, amellyel az anya bensejét, méhét jelöli. Így Isten irgalmát ahhoz az ösztönös meginduláshoz hasonlítja, amelyet az anya gyermekei iránt érez.

Pál apostol azt írja le, hogy apostoli munkájában nemcsak az atyai tekintély, hanem az anyai gyöngédség is elengedhetetlen. „Bár mint Krisztus apostolai érvényesíthetők volna tekintélyünket, mégis olyan gyöngédek voltunk hozzátok, mint az anya, aki dajkálja gyermekét. Úgy vonzódtunk hozzátok, hogy nemcsak Isten evangéliumát, hanem életünket is nektek akarjuk adni.” (1Tessz 2,7-8)

Gyöngédség, gondoskodás, szeretet azok a fogalmak, amelyeket a Szentírás leginkább értékkel az édesanyában.

Most, mikor az istenképiség néhány összetevőjét közelebbről megvizsgálom, magától értetődik, hogy ez lesz az első. Szeretetem, anyai szeretetem mennyire tükrözi vissza Isten tökéletes szeretetét?

A Isten előtt édesanyaként c. kötetből

Keresztény Édesanyák Szent Mónika Közössége nagyatádi csoportja életéről

A közösség létezéséről, ami 1992-ben Kalocsán alakult 2004-ben hallottunk először. Tájékozódunk a közösség céljáról, munkájáról.

A kérdés így hangzott: „Mit tehetünk mi Édesanyák, hogy gyermekeink ne veszítsék el hitüket?” Szalézi Szent Ferenc ajánlása adja meg a választ. „Olvassátok Szent Mónika életét, tanuljatok e hitvestől és Édesanyától imádkozni, és sírni, szüntelenül remélni és soha nem csüggedni.”

Kapcsolatfelvételle 2005 augusztusában került sor, ezt követően alakult meg kis csoportunk. Az ezt követő évek során taglétszámunk folyamatosan gyarapodott. Templomunkban 2011-ben felszentelésre került Szent Mónika ikonja és elkészült a közösség ikonnal ékesített zárandok zászlaja, melyet minden rendezvényünkre magunkkal viszünk.

Kis csoportunk a 2016-os esztendőben 24 taggal kezdte meg működését, sajnos két társunk meghalt. – Renger Ferencné Kivadár és Bodor Ferencné Nagyatád -. Két társunkat egészségi állapota korlátozza a csoport életében való aktív részvételben. Minden hónap 27-e körül a templomban találkozunk, hogy az egyénileg otthonunkban rendszeresen elmondott napi imánkat kibővítve énekekkel, Szent Mónika litániájával, Szent Ágoston Édesanyja halála után közreadott imájával kérjük Szent Mónika hathatós közbenjárását családunkért, gyermekeinkért.

A májusi országos találkozót Hódmezővásárhely rendezte. A nagy távolság, és a tömegközlekedés nehézsége miatt ezen megjelenni nem tudtunk, helyette a kis közösséget Zalakarosra vittük el.

Az augusztusi Szent Mónika napi Országos Találkozóra 27-én került sor Budapesten a Soroksári Fatimai Szűz Anyáról elnevezett templomban.

A templom történetét Király Attila esperes plébános mondta el, aki 1990-ben került erre a területre és szervezte elődje, Novák József atya által elindított munkát. A templom felszentelésére 2002-ben került sor, de a végleges befejezésig még több mint 10 évre volt szükség. Jelenleg a templom mellett felépült a plébánia, a közösségi épület és teljes pompájával fogadott bennünket az elkészült, templomot körül ölelő kert is. A templom már messziről jól látható, 41 m magas, kék színű tornyával, a rajta álló, hívogató 6,3 m magas aranyozott Fatimai Mária szobrával. Kifejezetten gyönyörű látvány napsütésben, nekünk érkezésünkön ebben az élményben volt részünk. Idegenvezetőnk, aki

az öcsém volt, erre külön is felhívta a figyelmünket.

Az ünnepi hálaadó szentmisénket Shnell György püspök úr, a Budapesti Szent István Bazilika plébánosa celebrálta öt paptestvér közreműködésével. Homiliájában Szűz Anyát hozta elénk példaképpül alázatos életével, beszélt Szent Mónika kitartó, megterést hozó imáiról és saját édesanyjáról, aki fiatal özvegyként sok áldozattal nevelte fel gyermekeit.

Befejezésül azt mondta; „Reményteli ez a világ, amíg ennyi sok édesanya imádkozik gyermekeinkért, a hívő családokért. Vagy keresztény lesz a jövő, vagy nem lesz jövő. Ne csüggedjünk, ha nem érzünk azonnali meghallgatást. Imádkozunk alázattal és szeretettel, hogy hazánk boldogabb, optimistább nemzet legyen.”

A szentmisén Békényi Gabriella vezetésével a Cecília kórus magas színvonalú énekével, zenéjével működött közre. Az agapé után a templomban Kiss Levente – két gyermekes édesapa – ajándékozott meg bennünket virtuóz gitár koncertjével, befejezésül pedig a Cecília kórusal énekelhettük el a családok himnuszát. A Zalakarosi zárandok utunkról a következő lapban számolunk be.

Dr. Herr Gyula

Johannes Rosche:

A legnagyobb dolog a világon

A szentmise a legnagyobb dolog, ami a földön létezik.

Ezért hozzá csak a legnagyobb áhítat és figyelem illik.

Minden fáradságot megér, hogy rászoktasd magad a következőkre: Kezdetkor: Bánkódj bűneid miatt.

– Uram, irgalmazz nekem!

Felajánlaskor: Adj oda mindent, ami vagy és amid van.

– Uram, legyek a tiéd!

Átváltozáskor: Add át akarodat Istennek.

– Uram, azt akarom, amit te akarsz!

Szentáldozáskor: Valószínűleg meg a szent csere Krisztusban.

– Uram, fogadj el engem, s add magad nekem!

Ha így teszel, minden szentmiséd gyümölcsöző lesz;

meglátod, kedvesebb és fontosabb lesz számodra!

De ha egyszer olyan közömbös lettem – az imádságban, a szentáldozásban. Úgy bánt ez engem!

Igen, ez most a gondod, ezért banksódsz.

Szeretném, ha olyan lennél ismét, mint korábban.

Valóban elmúlt volna régi nagy szereteted?

Nem hiszem. Talán csak keményebb lett.

Ha valóban közömbös lennél, akkor nem éreznél emiatt fájdalmat,

akkor közömbösen hagyna a közömbösség.

Tarts ki szívósan programodban!

A kemény szeretet is igazi szeretet.

Csillagok világháborúja – A legújabb Star Wars-filmről

Valamikor régen egy ismerősöm lakonikusan jegyezte meg: a „Csillagok háborúját” a tizenéves gyerekeken kívül csak olyanok nézik, akik képtelenek elolvasni egy normális könyvet. Az elsőként elkészült részekre ez talán igaz volt, ám az újabb epizódok kritikáját már nem lehetett elintézni ennyivel.

Ahogy moziba kerültek az újabb és újabb Star Wars-filmek, úgy lettek egyre összetettebbek a karakterek és szerteágzóbbak a konfliktusok, még akkor is, ha bizonyos sémáktól képtelenek voltak szabadulni az alkotók. A most bemutatott Zsivány Egyes – Egy Star Wars-történet című sci-fi érdekes módon azzal mulja felül elődeit, hogy kockáztatott, és a jól bevált receptek nagy részétől megvált. Mindezt úgy tette meg, hogy azok a rajongók se csalódjanak, akik immár negyven éve kísérik figyelemmel a világ legismertebb űrmeséjét.

A történet valahol a III. és a IV. rész között csatlakozik a jól ismert Star Wars-univerzumhoz. A Halálcsillag már majdnem kész, ám a befejezéséhez szükség van a tudós Galen Erso (Mads Mikkelsen) közreműködésére, aki nemrég hagyta ott a szörnyű fegyver építését. Bár Galent elviszik rejték bolygójáról a Birodalom klónkatonái, kislányának sikerül elmenekülnie.

Jyn Erso (Felicity Jones) – már felnőttként – szeretné megkeresni apját, míg a felkelők Cassian Andor kapitányt (Diego Luna) küldik Galen Erso felkutatására. Jyn és Cassian mellé a kalandok során csatlakoznak még néhányan, így áll össze a Zsivány Egyes legénysége, amelynek feladata végül a Halálcsillag tervrajzának megszerzése lesz.

Mint jeleztem, Gareth Edwards rendező számos, az előző részekben megszokott elemet elhagyott. A droidok szinte teljesen eltűntek, csak egy kóros ösztönességben szenvedő gépemberrel találkozhatunk, csupán az érdekesség kedvéért. De jedik sincsenek – ezáltal mindenki valahogy emberibb is marad –, kivéve talán Chirrut İmwét (Donnie Yen), ám ő is inkább csak ismerkedik az Erő által adott képességekkel. A jól megszokott fénykardot pedig mindössze egyszer láthatjuk működés közben. Nincs mókás szereplő – hála Istennek –, ám ez nem azt jelenti, hogy a humoros jelenetek hiányoznának a filmből, csak ezúttal a fanyar fajtából kapunk többet. (A vak Chirrut fejére például azért húznak zsákot, hogy ne lássa, merre vezetik.)

A Birodalom és képviselői most is kellőképpen gonoszak, ám mintha jobban hasonlítanak náci utódaikra, mint eddig bármikor. A lázadók természetesen az Erő fényesebb felén állnak, e világosság azonban nem nélkülözi az árnyékot. A szövetségesek közötti ellentétek élesebbek, ráadásul a jó oldalon álló katonákról kiderül, bizony ők is elkövettek számos olyan tettet, amelyet inkább elfelejtenének.

A csatajelenetek is eltérnek az eddig megszokottaktól. A nézőnek egy idő után az az érzése támadhat, hogy mindezt már látta valahol, csak éppen nem a Star Wars-filmekben, hanem valamelyik II. világháborús drámában. Az egyik bolygó felszínén a szárazföldi csapatok harcolnak, fejük felett a légierő csap össze, míg az űrben tulajdonképpen egy tengeri ütközetet látunk.

A Zsivány Egyes legénységét nem hősök alkotják. Olyan emberek ők, akiket a Birodalom és a felkelők harca magába szippantott. Igyekeznek megállni a helyüket, ám döntéseiket legalább annyira befolyásolja személyes tragédiájuk, mint az elveik. Ahogy a II. világháború során is bármelyik csata lehetett egyben az utolsó is, itt sem garantált a túlélés. Már csak az a kérdés, ki hogyan fogadja a végétét.

Baranyai Béla/Magyar Kurír

Ápolónő imája betegeiért

Uram, mennyi jajt, panaszt hallottam ma is, és milyen kevés vigasztaló szót tudtam mondani! Most nagyon fáradt vagyok, nem is érzem jól magam, de a gondolatok nem hagynak nyugodni...

Vajon az az idős férfi, aki ma haláltusáját vívta, elérkezett-e hozzád? Ő ismert téged, a maga módján meg is vallott, de kissé türelmetlen volt, s olykor családtagjait is bántotta, amiért nem ment minden úgy, ahogy szeretne volna. Nézd el neki, Uram, ha néha ellened is lázadozott, hiszen súlyos fájdalmai lehettek. És az a rákos beteg, akinek semmi reménye, úgy szeretne élni! Tervei vannak, szeretné megérni unokáit, s enni a fa gyümölcséből, amelyet ő ültetett.

Istenem, mennyire örülök, hogy annak az agyvérzéses betegemnek ma végre sikerült néhány lépést tennie!

De mit mondjak, Uram, a hónapok óta szenvedőnek, akinél az erős fájdalomcsillapítók is csak ideig-óráig hatnak, és ő zúgolódva kérde: Hol az Isten, aki elnézi, hogy így kínlódom? - Hogyan beszélhetnék neki rólad, a számunkra készített országról, ahol letörlik a könnyet, s földi szenvedésünk érdemszerző lesz? Hiszen ő nem ismer téged! Uram, adj szavakat, hogy tudjam vigasztalni, szenvedését enyhíteni, hogy eszközzé váljak, és általam találjon meg téged.

Add, Uram, hogy mindig legyen egy jó szavam betegeimhez, főleg az idősebbekhez. Tudjak egy kis melegséget, reménysugarat vinni magányos életükbe, mert elkeseredettek, öregek, tehetetlenek. Sokszor úgy érzik, hogy mindenki, még te is elhagytad őket.

Mennyei Atyám! Hallgass meg engem, és segítsd meg őket, hogy tudjanak bízni benned. Érezzék, te sohase hagyod el őket. Küldj melléjük megértő, türelmes hozzá tartozókat. Adj nekem is türelmet és erőt! Nekik pedig küldd el

- ha utolsó órájukban is - a veled való megbé-kelés ke-gyelmét és boldog örö-mét!

Ámen.

Téli

vitaminsaláta

Vidané Ilditől

Hozzávalók:

15 dkg sárgarépa
15 dkg fehér retek
15 dkg fekete retek
egy szál póréhagyma
egy db uborka
három zöldpaprika
4 dl kefir, joghurt vagy tejföl (ízlés szerint)
só, olaj, mustár, méz, citromlé

Lereszeljük a sárgarépát, a fehér és fekete retket, a vágott póréhagymát, uborkát, paprikát. A keveréket enyhén megsózzuk, kevés olajat teszünk rá. A kefirbe (joghurtba vagy tejfölbe) sót, kevés mustárt, mézet teszünk, egy kiskanál citromlént öntünk, majd beletesszük a salátát. Tálalás előtt legalább egy órán át hűtőszekrényben tároljuk.

Egy csepp közélet

Bécsi érsek:

Adjunk egy esélyt Trumpnak!

Nem kell hamar ítélni Donald Trumpról, és nem biztos, hogy Hillary Clinton jobb lett volna – szögezte le egy interjúban Christoph Schönborn bíboros. A bécsi érsek, akit a legutóbbi konklávéban a papabilék közt tartottak számon, arról is beszélt: jobb lenne, ha a bevándorlók hazamennének, a Közel-Kelet újra kereszténnyé válna, és az európaiak komolyan vennék a kereszténységet.

Nem tudom, hogy Clinton tényleg jobb lett-e volna, és hogy Trump tényleg akkora szerencsétlenség-e – nyilatkozta a bécsi érsek, Christoph Schönborn bíboros a Krone Zeitungnak. Hozzátette: amikor Ronald Reagan megválasztották elnöknek, akkor is sokan úgy kiáltottak fel: „Istenem, egy színész Kaliforniából!” De Reagan – fogalmazott a bíboros – „bizonyosan az egyik legjobb elnöke volt az Egyesült Államoknak. Szóval nem kellene olyan hamar ítélniük.”

Az érsek beszélt a migrációról is: mint mondta, hazája nagylelkűen reagált a krízisre, de mivel rengetegen jönnek, ezért kérdés, Ausztria tudja-e integrálni a menekülteket. Korábban az érseket a bevándorlópartiak közé sorolták, de aztán változott a véleménye, és azt nyilatkozta, hogy annak örülne, ha a menekültek visszatérnének szülőföldjükre.

Most még azt is megje-

gyezte: ő személy szerint örülne, ha a Közel-Kelet nagy része újra kereszténnyé válna, hiszen, akárcsak Észak-Afrika, a terület egykoron teljesen keresztény volt. Leszögezte: „természetes, hogy ezt szeretném, hiszen a kereszténység nem csak az én személyes vallásom, hanem jó vallás.” Schönborn arra is felszólította a nyugatiakat, hogy őrizzék meg a kultúrájukat.

Schönborn arról is beszélt: egyénileg egy muszlimot sem vádol azzal, hogy megakarná változtatni Európát, de mégis egyre több a mecset a kontinensen, a muszlim országokban pedig lerombolják a templomokat. A vallások egyértelműen versenyeznek egymással a főpap szerint. „Már kétszáz iszlám imahely van Bécsben. Vannak katedrálisokba költözött mecsetek Spanyolországban. És van Damaszkuszban a Keresztes Szent János katedrális, ami most mecset.” Leszögezte: „Örülök, hogy a muzulmánok szabadon gyakorolhatják nálunk a vallásukat, de szeretném, ha a szaúd-arábiai keresztények is szabadon gyakorolhatnák a vallásukat – vagy bármely, muszlim-többségű ország keresztény lakosai.”

Schönborn hozzátette: a fő probléma az, hogy Európa elvesztette a keresztény hitét. Ha egy hollandiai templomból szupermarket lesz, és a szupermarketek fontosabbak lesznek nekünk, mint Európa keresztény gyökerei, akkor nem lepődhetünk meg, hogy Európa változik – mutatott rá a bíboros, rámutatva: mindez nem a muszlimok hibája, s ha a muszlimok eljárnak a mecsetbe, de a templomok üresek, akkor nem vádolhatjuk a muszlimokat, hogy iszlamizálni akarják Európát.

Christoph Schönborn
bécsi érsek a nagymúltú arisz-

tokrata Schönborn-család sarja, dominikánus szerzetes. Joseph Ratzinger tanítványaként és lelki gyermekeként tartják számon, aki inkább a konzervatívokhoz tartozik, de ugyanakkor mérsékelt reformer, akit kedvelnek minden irányzat hívei, s aki megértő, toleráns személyiség, jelentős diplomáciai tehetséggel. A 2005-ös, Ratzingert megválasztó konklávé egyik királycsinálójaként tartják számon, ugyanakkor papabile volt a legutóbbi, Ferenc pápát megválasztó konklávéban.

Erények híján

Az igencsak szókimondó atyához beállít egy asszony, és bejelenti, hogy ki akar lépni a katolikus egyházból. A pap végigméri az illetőt, majd így szól:
– Azt látom, hogy nem szép, azt halom, hogy nem okos: ha most még a hitét is eldobja magától, akkor mije marad?...

Nem könnyű eset

A plébános a vőlegény adatait írja be az anyakönyvbe:
– Született? – Hát persze.
– Úgy értem: Mikor van a születésnapja? – Április 8-án
– De melyik évben? – Minden évben.

Fátyol – kettős szerepben

A plébánoshoz beállít egy lefátyolozott asszony, hogy bejelentsen szeretett férje halálát. Miután rendezték az anyakönyvi dolgokat, a nő távozik, de ekkor újra csöngetnek, és egy másik lefátyolozott hölgy áll az ajtóban.
– Maga is özvegy? – kérdi a plébános.
– Nem, én csúnya vagyok.

ANYA, NEVESSÉL!

„Anyá, nevéssél!”

– mondja gyermekünk.

Úgy tudja kérni, mint a kenyeret,
mosolyra szomjas vággyal, ahogy a
virág a fényt, tüdő a levegőt,
ahogy emberszív a szeretetet.

„Anyá, nevéssél!”

Félénk s biztató

mosoly lebeg az ajkán, szíve is
kikönyököl a szeme ablakán
várva az édes, anyai derűt,
a nőttöt, a megáldót, érlelőt.

„Anyá, nevéssél!”

Hisz úgy kell a fény!

Tengernyi fényre szomjas a határ,
tengernyi fényre szomjazik a szív,
örök derűre éhezik a lélek,
utána nyúl és sír a hang, a vágy.

„Anyá, nevéssél!”

– mondja gyermekünk,

és mondom én is: Hallgass rá nagyon!

Kis életének imádsága ez.

Megérted hát, ha mikrofon leszek,
s a drága kérést úgy zengem neked
s minden anyának és apának és
minden felnőttnek zengem, harsogom:

Nevéssetek a gyerekekre, mert

Fény kell nekik, az orca fénye, a

szív fénye, a lélek derűje és

minden, mi fény, minden, mi szeretet.

Ragyogjatok a gyerekekre hát,

mosolygó arccal, szívvel, ha lehet

reggeltől estig, kedves kis anyák!

Füle Lajos

Akik nap mint nap segítenek

Milánkovics Istvánné Margitka vagyok. Kivadáron születtem 1944-ben. Ott kereszteltek, ott voltam elsőáldozó. A bérmálás szentségét a nagyatádi templomban vettem fel. Szentségi házasságot a kivadári kistemplomban kötöttem. A gyermekeim is ott voltak keresztelve, ott voltak elsőáldozók. A szeretteimért ott voltak a gyászmisék.

Engem nagyon sok szép és fájó érzés köt a kivadári templomhoz. Nyugdíjba vonulásom után kezdtem segédkezni a templom takarításában, szépítésében. Azóta nagy szeretettel végzem ezt a munkát.

Kérem a jó Isten áldását, hogy még sokáig szolgálhassak nekik, hogy hasznos tagja legyek egyházközségünknek.

Köszönet és hála!

Aki odafigyel, érzi! Érzi a mindennapjainkban működő Isteni Gondviselést.

Mi, karitásosok decemberben tapasztalhattuk meg ismét/újra – talán erőteljesebben – ezt a csodát. Igen, vannak még emberek, akiknek fontos, hogy segítsenek, fontos a másik ember, vannak akikben munkálkodik valami, vagy Valaki!?

Karácsony előtt a hívek 51.735 Ft értékben vásároltak az „egymillió csillag” elnevezésű gyertyából, mely az 1998-ban indult szegényeket segítő akció része. A tartós ételkészlet gyűjtése is nagyon sikeres volt.

Ez úton szeretnénk megköszönni és hálát adni Istennek és azoknak, akik anyagiakkal, vagy valamely más módon támogatták a Karitás munkáját a tavalyi évben!

Kérjük, amennyiben tehetik továbbra is támogatásnak bennünket adójuk 1%-val!

A Nagyatádi Karitás adószáma: 18782905-1-14
Köszönettel:

a Nagyatádi Karitás Egyesület minden tagja

Februári programok:

Február 10.—Felnőtt katekézis

Február 23.—Nyugdíjas klub

Február 24.—Olvasókör

Február 25.—Ministránsok kirándulása

Énekkar: csütörtökönként

Keresztút

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek ; e-mail: atad.plebania@hotmail.com

Hivatalos honlap: nagyatadi.plebania.hu

Hivatali idő a plébánián: hétfőtől péntekig de. 8-11 óra között. Telefon: (82) 351-672 vagy 30/4976520